OMÖJLIGA LEVERANSER · 3

Retur, tack

Lui Eriksson

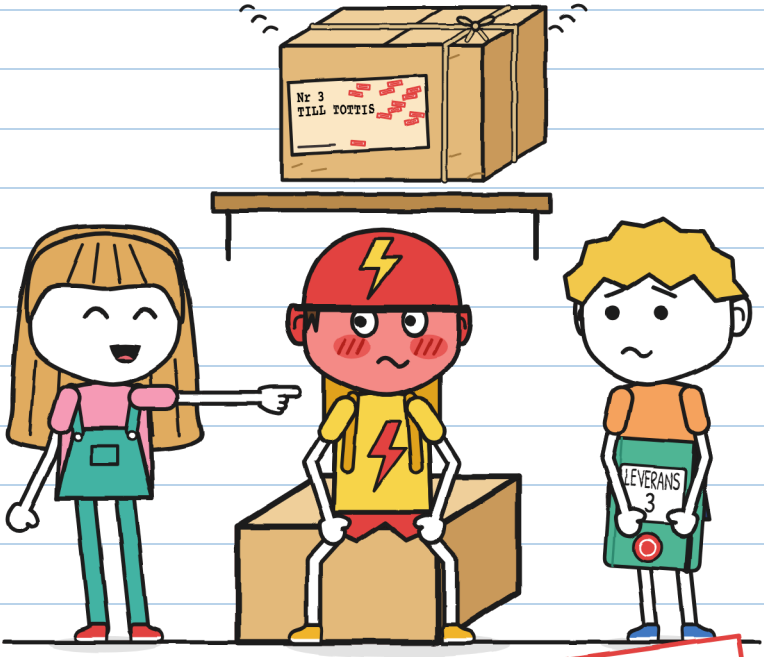

(Gunnis anteckningsbok)

STORLEK M
Mellannivå · 9+

OMÖJLIGA LEVERANSER · 3

Retur, tack

Text och bild: Lui Eriksson

STORLEK M · Mellannivå · 9+

Svensk version: LinguAula

Första upplagan: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Bok 3 i serien. Tidigare: "Det här paketet bits", "Öppnas ej före åskan".

LinguAula

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

Inga bud skadades när boken skrevs. Röda i ansiktet, ja. –J.

Och jag läser den först. –J.

Hittar du den: lämna tillbaka den. Tack.

BARA I BERÄTTELSEN

Den här stämpeln visar det som bara händer i berättelsen: riktiga paket flyger inte tillbaka. På en riktig cykel gäller sidan 76. –J.

VEM ÄR VEM

Gunni. Lördagsbud. Ritar saker som ingen har bett om. Det här är hans anteckningsbok.

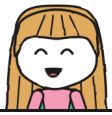

Julia. Skriver med grönt och signerar J. Hon vet alltid hur man hjälper. Det är problemet.

Totte. Kör för BLIXTBUD, på cykel. Inom tio minuter – annars gratis. Blir röd bit för bit.

Märta. Äger Omöjliga leveranser. Hon bär häxhatt. Hon vet mer än hon säger.

Zoe. Från BLIXTBUD. Snabbast. Hon delar ut öknamnen.

Bruno. Från BLIXTBUD. Fick punka en gång. För två år sedan.

Paket nr 3. Det plingar när man flyttar på det. På etiketten står bara ett namn.

R. Skickar paketen som ingen lyckas leverera. Ingen säger vad R. heter.

LEVERANSBOK 3
av Gunni

HEMLIGT.

"Hemligt" betyder att jag läser den först. Och att jag inte berättar för någon. –J.

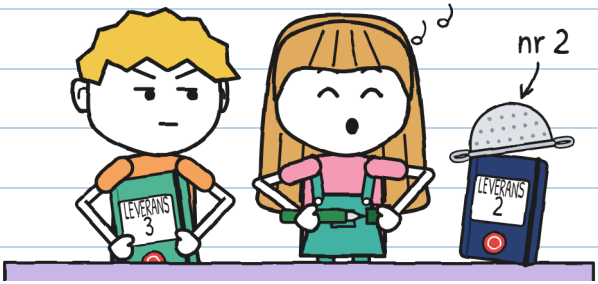

Anteckningsbok 2 tog slut på ett åskväder. Den här är grön och har också affärens stämpel. Jag skulle inviga den. Julia hann före.

Jag invigde den åt dig. Varsågod. –J.

Jag bad inte om hjälp. Julia hjälper ändå.

KAPITEL 1

Pling

I Märtas affär finns paket som ingen har kunnat leverera. De står på en hylla. Det var tjugo. Julia och jag har levererat två: ett drakägg och några frön som sprang. Arton är kvar.

Natten när det åskade, när vi redan var på väg hem, lät ett av paketen.
Pling.

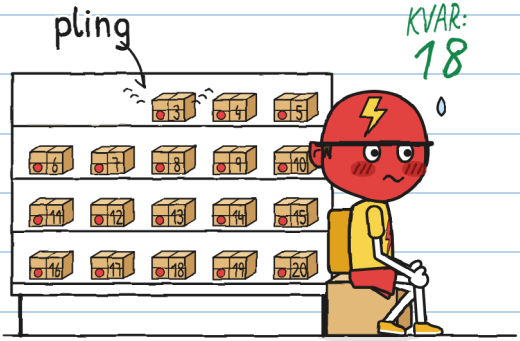

Det var nr 3. Och Totte, som kör för BLIXTBUD inom tio minuter – annars gratis, blev röd som sin hjälm.

Returerna flyger tillbaka till sin hylla i gryningen om ingen har skrivit på. Det är bara mottagarens underskrift som gäller, på etiketten och med bläck som inte går bort. R. är avsändaren, den som skickar dem.

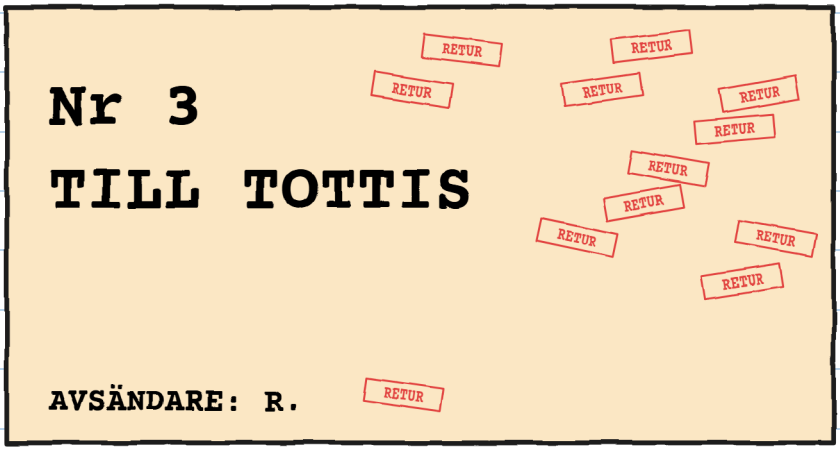

Julia började läsa etiketten:
– Till Tot...
Och hon stängde munnen. Julia tystnar aldrig mitt i ett ord. Jag tittade på Totte: han höll på att bli röd.

Jag läste den till hälften. Den andra hälften svalde jag. –J.

Vissa människor blir röda på en gång. Totte blir det inte: Totte blir röd bit för bit. Jag skrev upp det.

TOTTES RÖDOMETER

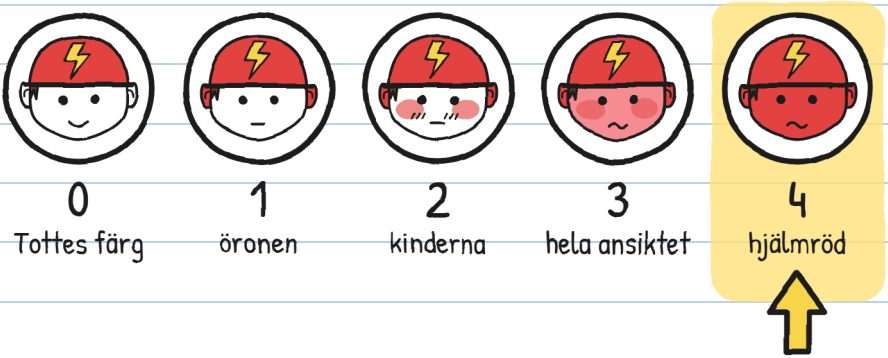

– Det där paketet kan vänta, sa Totte, mycket snabbt. Det har väntat i åratal, eller hur? Då kan det vänta en dag till. Eller tio. BLIXTBUD har ingen brådska.
Det var första gången jag hörde någon från BLIXTBUD säga så.

Den kvällen: 4. Jag skulle ha skrivit upp det med rött. Jag har bara grönt. –J.

– Ikväll öppnas ingenting, sa Märta. Och hyllan rörs inte utan lov.
Ingen rörde den. Plinget lät igen.
Pling.
– Det var dörren! sa Julia.

När jag inte förstår något gör jag en lista.

MISSTÄNKTA FÖR PLINGET

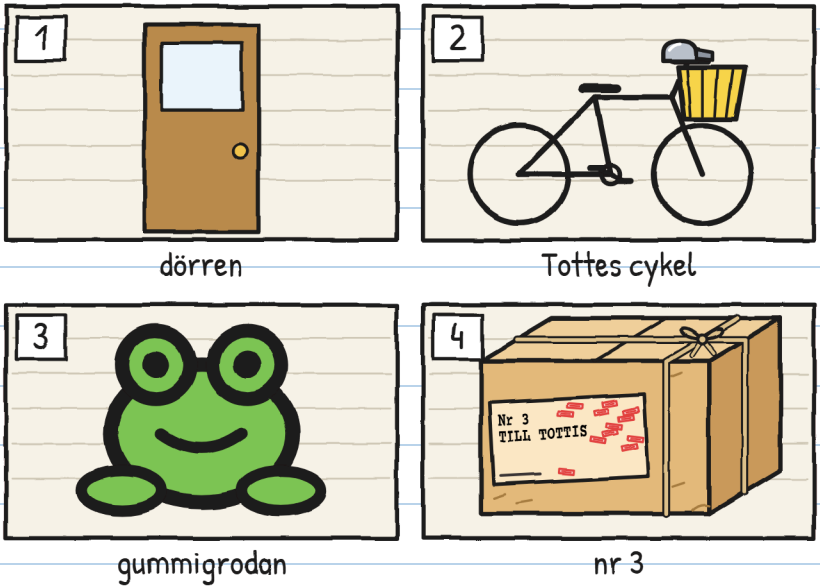

Grodan är oskyldig. Jag känner den. –J.

Jag gick ut på trottoaren för att prova ljuden. Det regnade inte längre.
Jag öppnade och stängde dörren: skriiik. Jag ringde i Tottes cykelklocka: KRIIING! Jag tryckte på gummigrodan: pip.

Därinne skakade Julia på fingret: nej. Inget lät likadant.
Jag gick in. Totte vred sig på sin låda.
Pling.

Jag satte mig på huk. Tottes låda stod lutad mot hyllans ben.

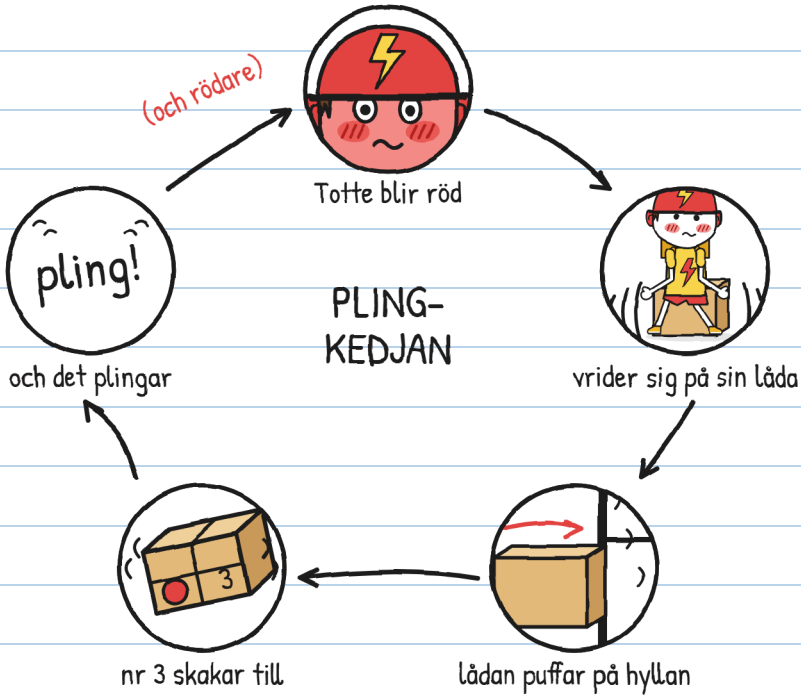

Det var ingen magi. Det var Totte.
Något plingar inne i nr 3 när man flyttar paketet.

Som jag. –J.

Totte bestämde sig för att sitta still. Det varade så här länge:

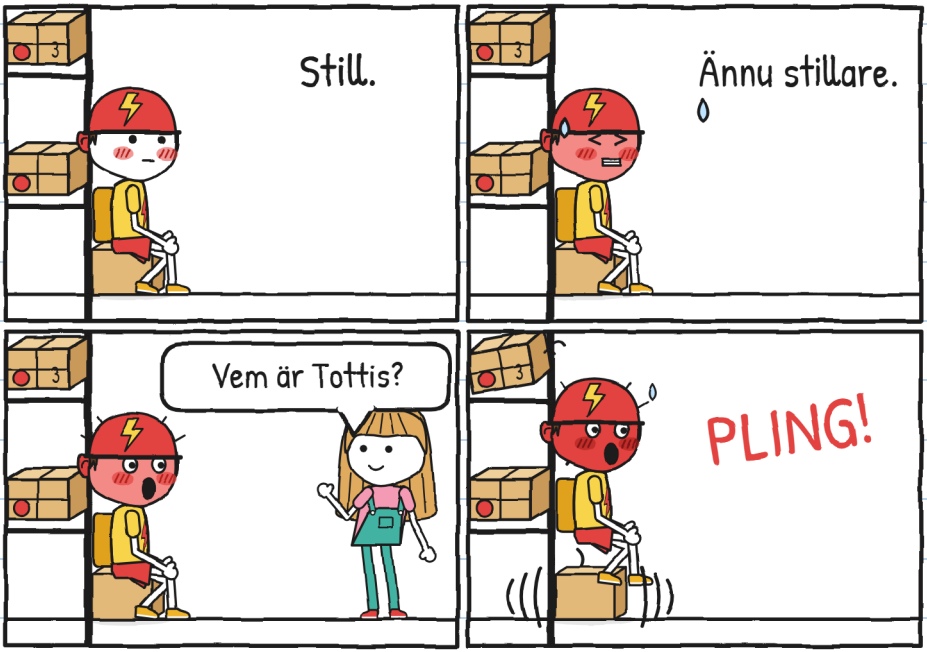

Det var bara en fråga. Frågor puffar inte på hyllor. –J.

Den här gjorde det.

– Det var jag, sa Totte och tittade ner på skorna.
Som liten.
Han sa det så tyst att grodan hörde det bättre än jag.

Julia öppnade munnen. Hon ville ställa en massa frågor.
Hon tittade på Totte, som fortfarande stirrade ner på skorna. Och stängde munnen.

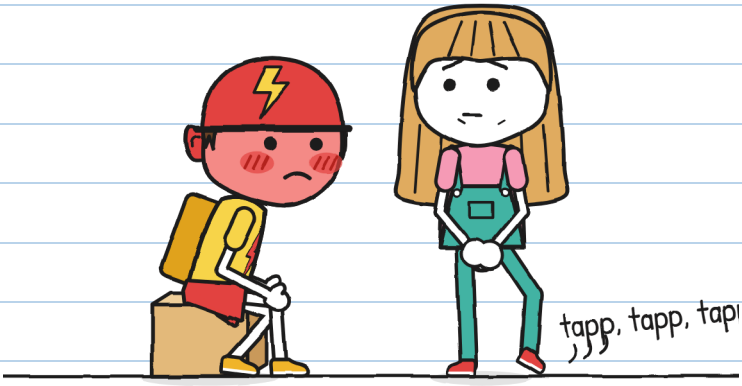

– Jag frågar inte mer, sa Julia.
Det var svårt för henne. Man märkte det på foten.

Frågor jag inte ställde: nio. Jag har skrivit upp dem. –J.

– Och varför har du aldrig levererat det till honom? frågade jag Märta.

– Jag har kört ut det tolv gånger. Titta på etiketten: varken gata, portnummer eller efternamn. Jag provade med alla Tottisar jag hittade.

MÄRTAS TOTTISAR

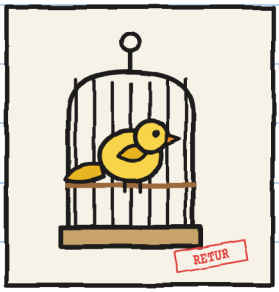

1. En kanariefågel.
(Trampade på etiketten. Gäller inte.)

2. Don Antonio, 71 år.
("Det skulle jag önska".)

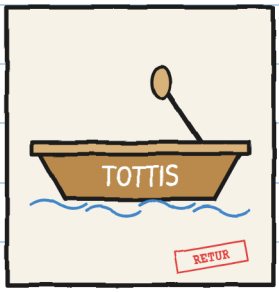

3. En båt från kanalen.
(Den har inga händer.)

– Och Totte? frågade Julia.

– Förra gången jag försökte leverera det kände jag inte Totte än, sa Märta och såg på honom. Och ingen sa vad han kallades som liten.

Märta tog fram ett lila tyg under disken och täckte över nr 3, som man täcker en papegojbur när det är läggdags. Sedan flyttade hon Tottes låda två handsbredder från hyllan.

– Så där. Nu kan du röra dig hur mycket du vill.

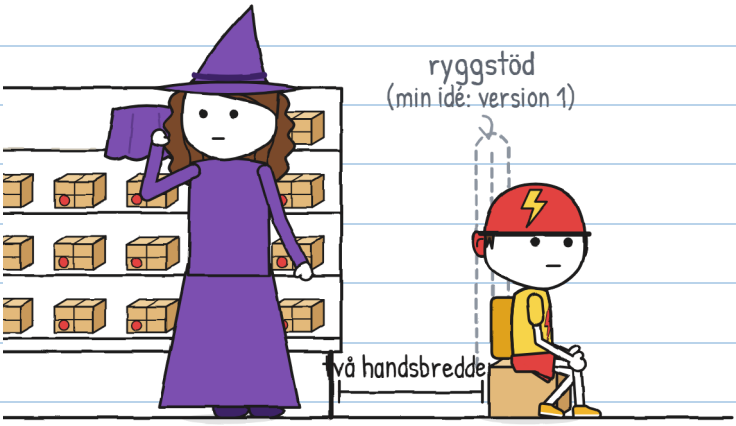

Totte kunde ha gått. Han hade cykeln vid dörren. På tio minuter kunde han ha varit i andra änden av kvarteret. Han satte sig igen.

Jag vet inte varför. Jag skriver upp det ändå. Hans låda har inget ryggstöd, så jag har ritat ett åt honom.

Ingen har bett dig om ett ryggstöd. –J.

När affären stängde blev Totte kvar sist och spände fast hjälmen.

– Märta. I morgon kommer jag och pratar om det där. Men i enrum.

– De här två hör till affären.

Totte tittade på oss.

– De får vara med. Men ingen från BLIXTBUD.

Plinget hade redan en ägare: Totte. Nu återstod att se om han ville ha paketet.

Jag vet redan hur jag kan hjälpa honom. –J.

Det är det som oroar mig.

KAPITEL 2

Jag har inte sagt ja

På söndagar har affären stängt. Märta lämnade rullgallret halvt uppdraget och satte upp en skylt: STÄNGT (utom för dig).

Totte kom klockan elva. Innan han gick in tittade han åt ena hållet längs gatan och sedan åt det andra, som när man ska gå över. Ingen från BLIXTBUD syntes till.

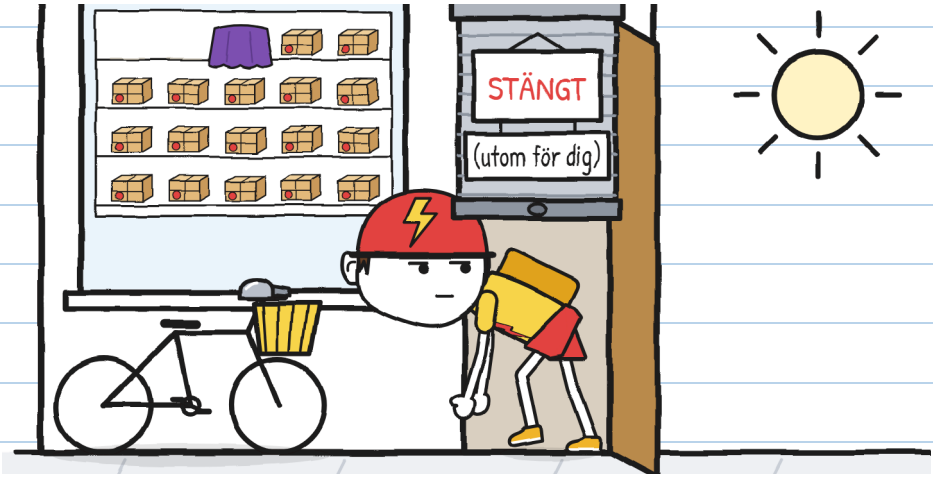

Vi kom halv elva. För säkerhets skull. –J.

Märta ställde nr 3 på disken. Hon tog bort tyget. Hon talade som någon som läser en skylt:

– Paket nummer tre. Till Tottis. Är det du?

– Det var jag.

– Det duger. Vill du ha det?

Totte tittade på kartongen. Kartongen sa ingenting.

– Jag har inte sagt ja.

– Du har inte sagt nej heller.

– Jag sa att jag inte har sagt ja.

Tre meningar för att slippa skriva på. Jag har räknat dem. –J.

Totte tog tag i kartongen som man tar tag i en het kastrull. Han vägde den. Han vände på den. Han höll den mot örat och skakade den lite.
Pling.
Han släppte den fort.

– Och om han tar hem det? sa Julia. Om paketet sover hemma hos Totte är det redan levererat. Det är logiskt.
– Returstämpeln följer inte logik, sa Märta. Den följer bläck.

RÄKNAS DET SOM LEVERANS?		
	Titta på den	NEJ
	Ta i den	NEJ
	Ta hem den	NEJ
	Skriva på etiketten med bläck som inte går bort	JA

Stämpeln och jag tänker inte likadant. –J.

– Julia, Gunni: den här leveransen är er, sa Märta. Som den med åskan. Med tre villkor.

Hon räknade dem på fingrarna:

1. Ni får inte öppna kartongen. Etiketten ska sitta kvar.
2. Nr 3 lämnar bara affären om Totte ber om det.
3. Mottagaren skriver på, om mottagaren vill. Utan underskrift kommer paketet tillbaka i gryningen. Här har inget hänt.

– Och om han aldrig vill? frågade Julia.

– Då aldrig.

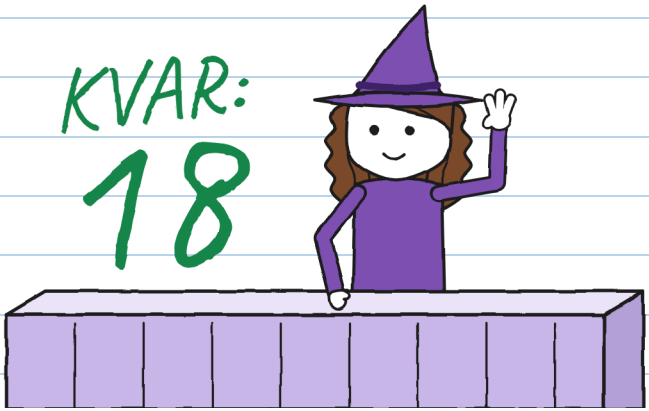

”Aldrig” är inget leveransdatum. –J.

Totte var tyst en lång stund. Julia tog tiden: fyra minuter. För BLIXTBUD nästan en halv leverans.

– Jag tar den med mig, sa Totte till slut. Stängd. För att tänka. Tills vidare.
– Är det du som ber om det? frågade Märta.
– Det är jag som ber om det.

Jag skrev upp hur nr 3 lämnade affären. Då kunde ingen säga något annat:

UTLÄMNINGSKORT

- [x] Kartong: stängd
- [x] Etikett: fastsatt
- [x] Ber om det: Totte
- [ ] Underskrift: inte än

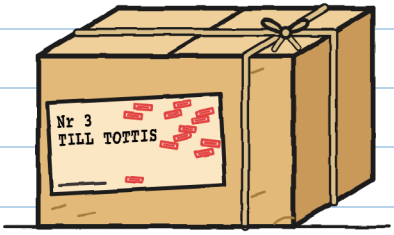

Utanför lade Totte nr 3 i korgen på sin cykel. När han släppte det lät det: pling.

Han blev stående och tittade på styret, där cykelklockan från BLIXTBUD sitter. Det var som om han kom ihåg något.
– Vad? frågade Julia.
– Ingenting.
Totte gick därifrån och ledde cykeln. Totte går aldrig.

Det där "ingenting" var ett "något". Vi måste hjälpa honom. –J.

Från dörren såg jag två BLIXTBUD-cyklar stå vid hörnet.

– Totte! Vad har du i korgen? ropade en tjej med en fläta ner till midjan.

– En leverans.

– Till vem?

– Till en kund.

Han ljög inte. Innan han svarade vände han på kartongen så att etiketten vette mot honom. BLIXTBUD kunde inte läsa den.

Nu förstår jag det där med "ingen från BLIXTBUD". –J.

Den natten lät jag rullgardinen i mitt rum vara uppdragen. Jag bor mitt emot affären: kom nr 3 tillbaka skulle jag få se det.

– Gunni? sa mamma från hallen. Varför är du vaken?
– Jag vaktar ett paket.
– Jaså. Nåja. Men vakta det med pyjamasen på.

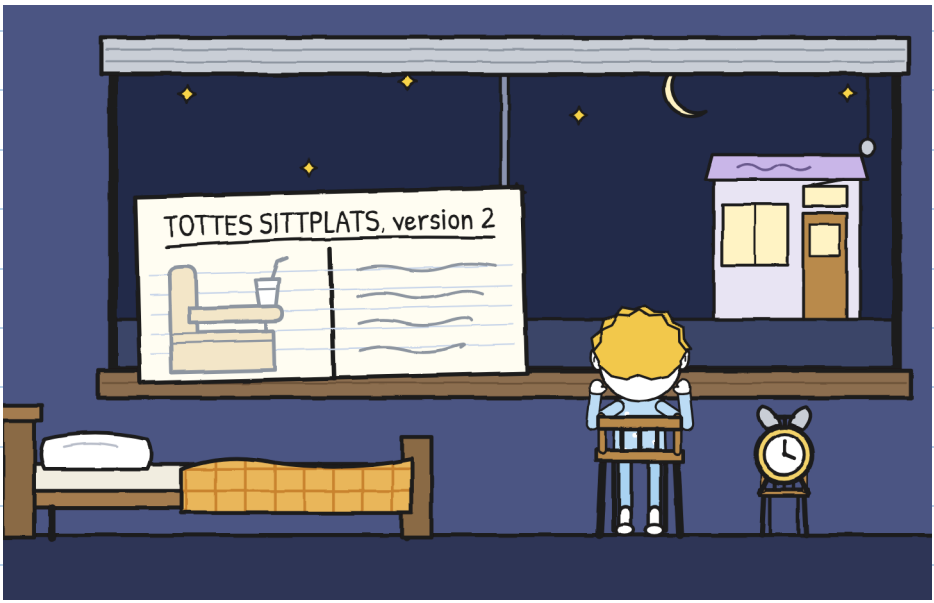

Jag ville också vakta. Mitt fönster vetter mot en gård. –J.

I gryningen hördes nr 3 innan man såg det.
Pling, pling, pling.
Det kom över taken, utan brådska, och lät som glassbilen. Tre fönster tändes. En hund skällde.
Nr 3 flög in genom den lilla luckan ovanför dörren, den som Märta lämnar öppen just för det.

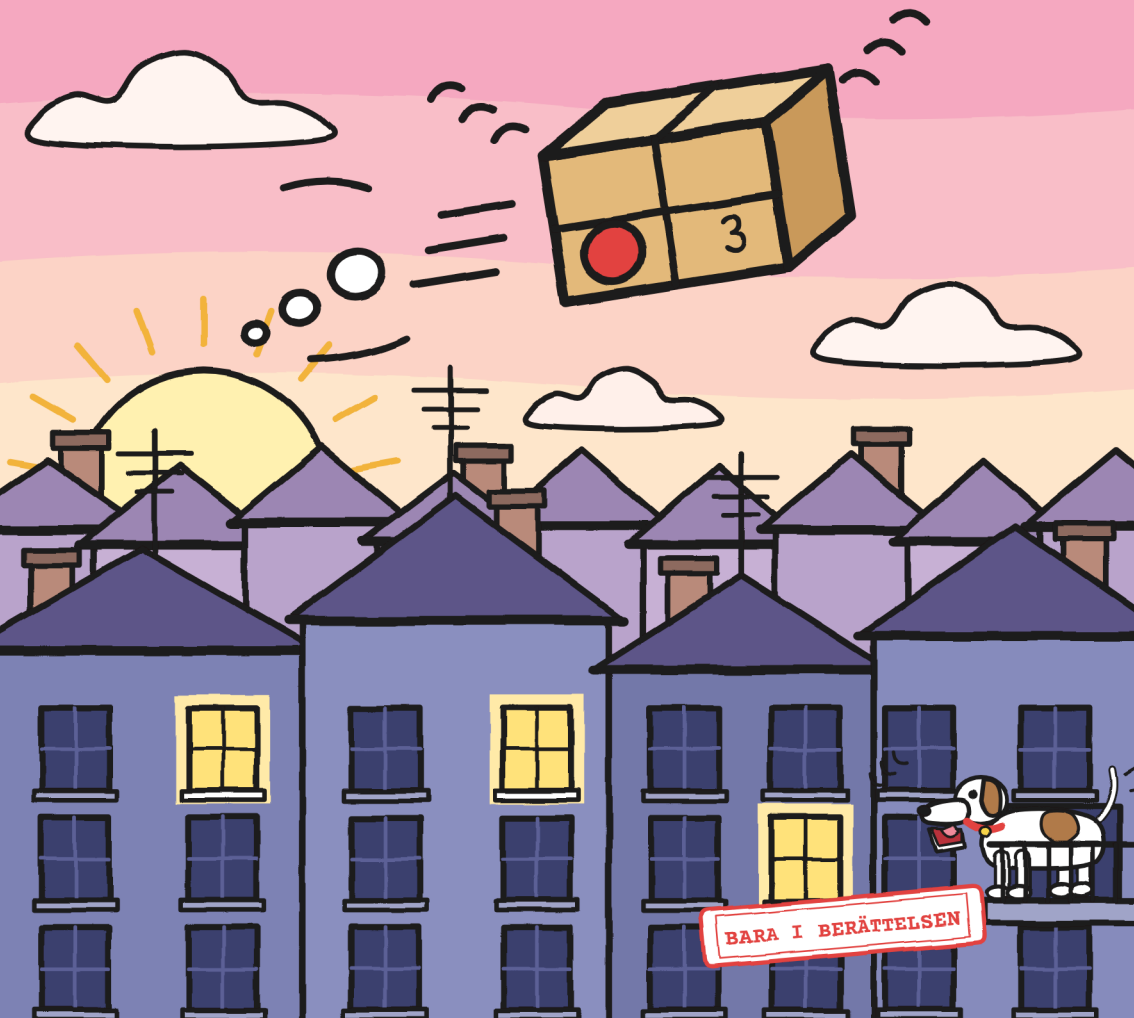

Efter skolan gick vi till affären. Nr 3 stod på sitt hyllplan. Det hade en stämpel till: tretton.

– Det är inget straff, sa Märta. Det är regeln. Ingen har skrivit på, så det kommer tillbaka.

Tretton stämplar. I den här takten syns kartongen snart inte. –J.

Totte kom tjugo över fem, efter sin utkörning. Han frågade inte om nr 3 hade kommit tillbaka. Den morgonen hörde han det flyga över sitt hus.

Det här såg jag inte. Han berättade det för mig:

DET TOTTE BERÄTTADE

– Jag lämnade den på dörrmattan. Hela natten.
– Och varför tog du inte in den? frågade Julia.
– Hemma finns det redan nog många som kallar mig så.

– Med en underskrift ordnar sig allt, sa Julia när Totte hade gått. Bara en. Det tar två sekunder. Jag har mätt det med min.

Jag öppnade anteckningsboken. ”Det gröna kommer inte att täcka min mening”, tänkte jag. Jag skrev med kulpenna och tryckte hårt:

Jag har läst det. Jag håller inte med.
Tills vidare. –J.

Jag har en annan idé. Titta inte så där på mig. –J.

KAPITEL 3

Autografer

På tisdagen, när skolan var slut, stod det ett bord på trottoaren framför affären. Det hade en gul duk ner till golvet och en skylt med Julias handstil. I mitten låg en klump under duken.

– Det är en pulpet: ett stöd så att man kan skriva bekvämt, sa Julia. Jag samlar autografer.

– Sedan när samlar du autografer?

– Sedan i går.

Ovanpå pulpeten låg ett ark med linjer. Längst ner fanns ett litet fönster utklippt med sax. Duken hade ett likadant, precis under.
Jag lyfte ett hörn av duken. Pulpeten var nr 3, liggande. Genom de små fönstren syntes etiketten, som vette uppåt.

SÅ FUNGERAR DET

1. Arket, med sitt lilla fönster.

2. Duken, med sitt hål.

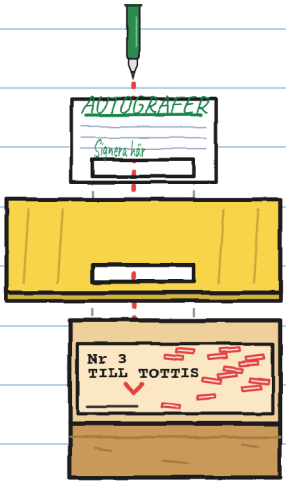

3. Nr 3:s etikett, där den är tom.
4. Den som signerar i fönstret... skriver på etiketten.

– Med min tuschpenna, viskade Julia förtjust. Bläck som inte går bort. I morgon kommer nr 3 inte tillbaka. Totte får veta det när vi visar honom paketet. Överraskning!

– Totte har inte bett om att nr 3 ska lämna affären, sa jag. Villkor två.
– Han kommer att vara tacksam.
– Och Märta?
– Hon pratade i telefon. Jag sa att det är ett autografbord. Och det är det.
– Och pulpeten?
– Det har hon inte frågat om.

Jag påminde henne om Flora och det åttonde fröet: Julia lät inte Flora skriva på för tidigt.
– Det är inte samma sak. Den leveransen var halvfärdig. Det här är en genväg: en kortare väg.
– Då gör du det. Inte jag.

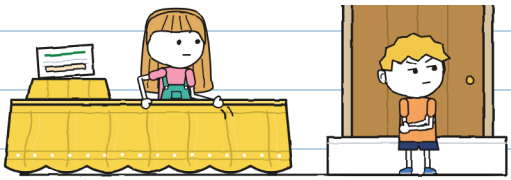

Han satte sig på trappsteget. Mycket värdig. Han hjälpte inte alls. –J.

BLIXTBUD kör förbi på vår gata klockan tio över fem. De är tre, på rad.

BLIXTBUD-KORT

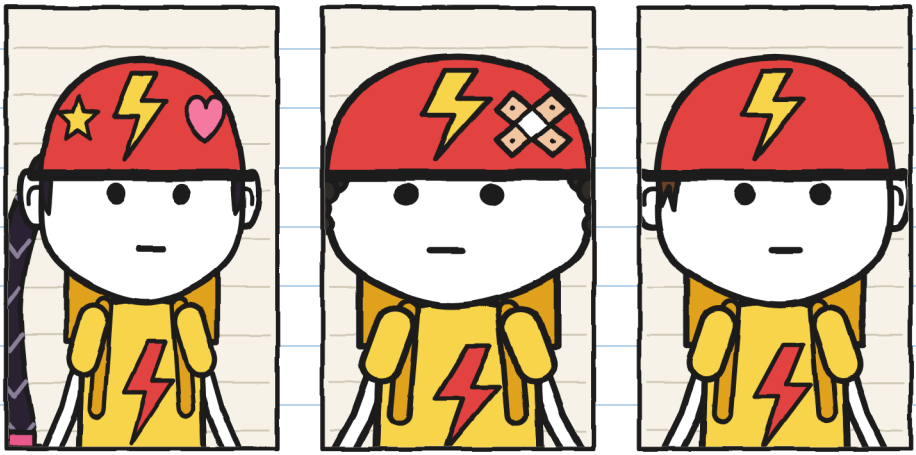

ZOE, "Raket":
snabbast.
Hon delar ut öknamnen.

BRUNO, "Punka":
fick punka en gång.
För två år sedan.

TOTTE:
inget öknamn.
Än.

– Autografer? Våra? sa Zoe. Hon bromsade och steg av cykeln.

Ingen har någonsin bett dem om en autograf. Det är därför det funkar. –J.

Zoe signerade först, med en stjärna i o:et. Bruno skrev "Bruno". Zoe strök över det och skrev "Punka".
– På BLIXTBUD sitter öknamnen fast, förklarade Bruno för mig utan att bli arg. Jag fick punka en gång.

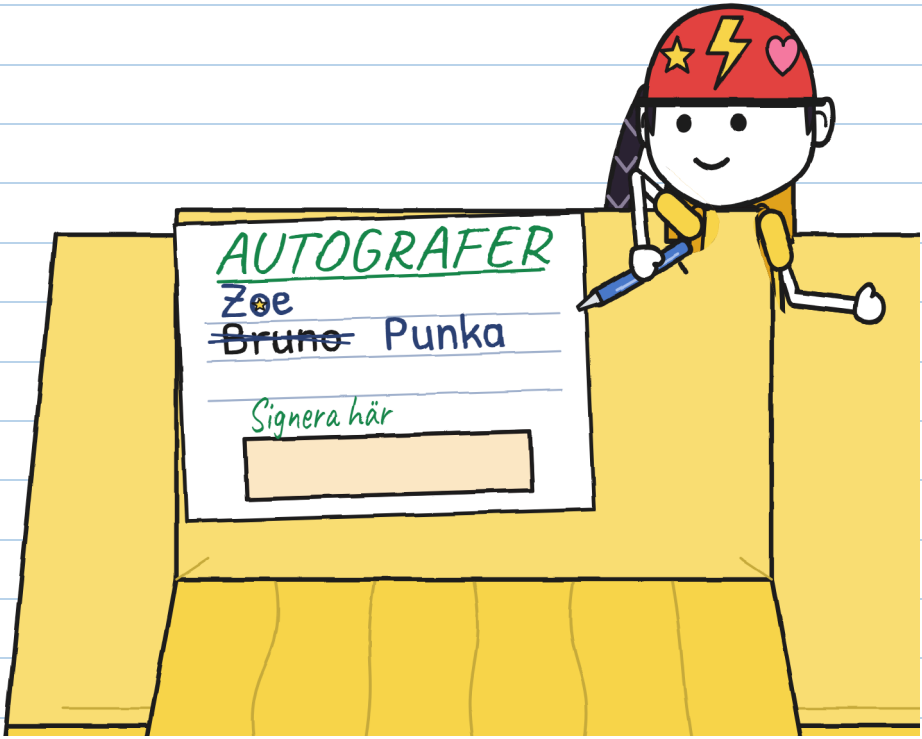

Totte satt kvar på cykeln. Han såg på bordet på samma sätt som han såg på nr 3 i söndags.

– Din tur, Totte, sa Julia. Här nere, i rutan. Det är hedersplatsen.
Och hon gav honom sin gröna tuschpenna.
Det var första gången någon bad Totte om en autograf. Han klev av cykeln och rätade på sig.

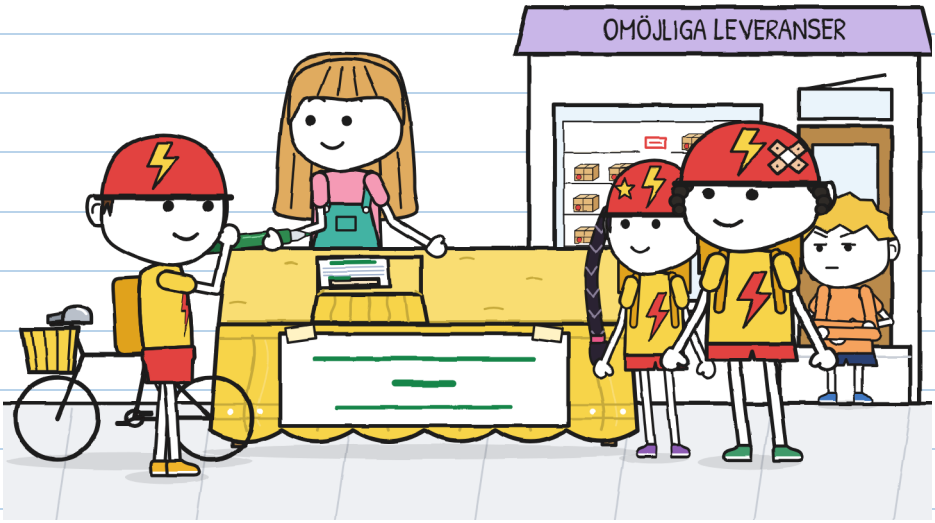

Från trappsteget såg jag allt. ”Det angår inte mig”, tänkte jag. Och höll tyst.

Jag reste mig.

– Totte, vänt...

Jag var för sen. Totte drog pulpeten till sig med ett ryck för att signera. Under duken lät något innan jag hann varna:

Totte lyfte på duken.

– ”Till Tot-tis”, läste Zoe långsamt, som om hon läste upp ett pris.

– Tottis? sa Bruno och skrattade.

Zoe skrattade inte. Zoe tänkte.

Totte skrek inte. Han satte långsamt på locket på tuschpennan och lade den på arket. Utan att skriva under.

– BLIXTBUD skriver inte under på fällor.

Han tog tag i cykeln i styret och gick därifrån. Ingen gick efter.

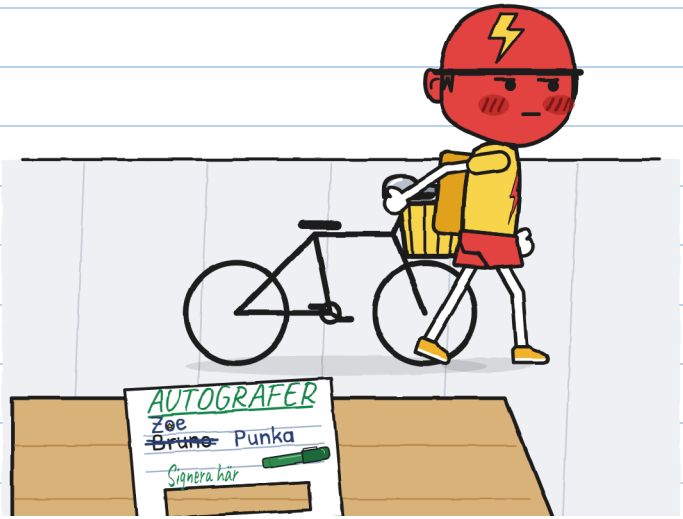

Han var hjälmröd. Men det var inte skamrött. Det var ilskerött.

Rödometern har inget nummer för den där. –J.

Märta kom ut med det lila tyget. Hon frågade inte vem som hade tagit paketet: hon tittade på den tomma platsen på hyllplanet, tittade på bordet och tittade på Julia.
Hon täckte över nr 3 och lyfte det i famnen.
– Det här paketet är inte levererat, sa hon till Zoe och Bruno. Och vad som än står på etiketten är Tottes sak.

De åkte iväg utan att ringa i cykelklockorna.

Jag hjälpte Julia att plocka ihop: duken, skylten, arket med två autografer och ett hål. Jag sa inte ”vad var det jag sa”. Jag sa inte heller ”det är ingen fara”, för det var det.

– Du gjorde ingenting, sa hon.

– Jag varnade för sent. Jag kunde ha varnat tidigare. Eller ringt Märta.

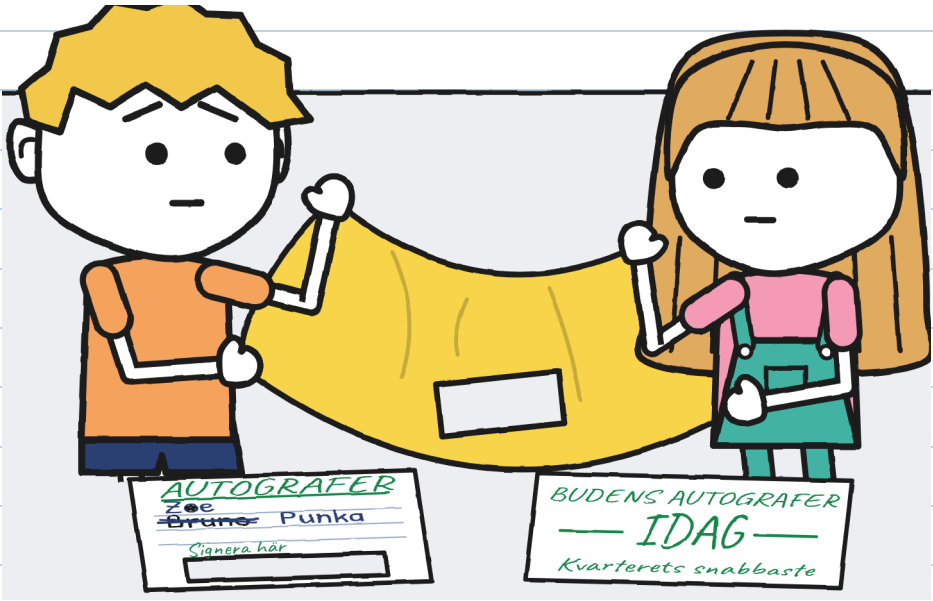

Sedan gick Julia in och berättade allt för Märta, utan hjälp: fönstret, duken, hyllplanet, telefonen.

– För Totte, sa Märta, berättar du själv.

På onsdagen åkte Totte förbi klockan tio över fem och bromsade inte. Tjugo över fem åkte han förbi igen. Tredje gången stod Julia mitt på trottoaren med ett papper.

URSÄKTEN

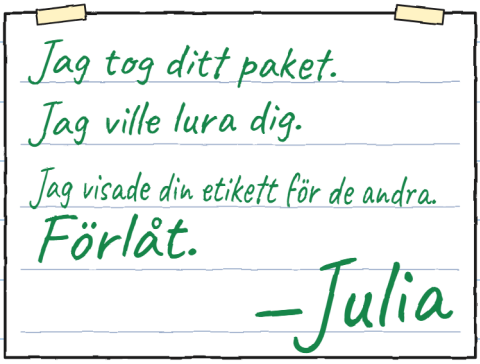

Totte läste lappen utan att kliva av cykeln.
– Okej. Jag har läst den.
– Förlåter du mig?
– Jag sa att jag har läst den.
Den eftermiddagen kom Totte inte till affären. Hans låda stod tom.

Jag skrev under med hela namnet. Det var det minsta jag kunde göra. –J.

KAPITEL 4

En liten cykel

På torsdagen kom Totte in i affären utan att se sig om åt något håll på gatan. Han hade en cykel under armen.

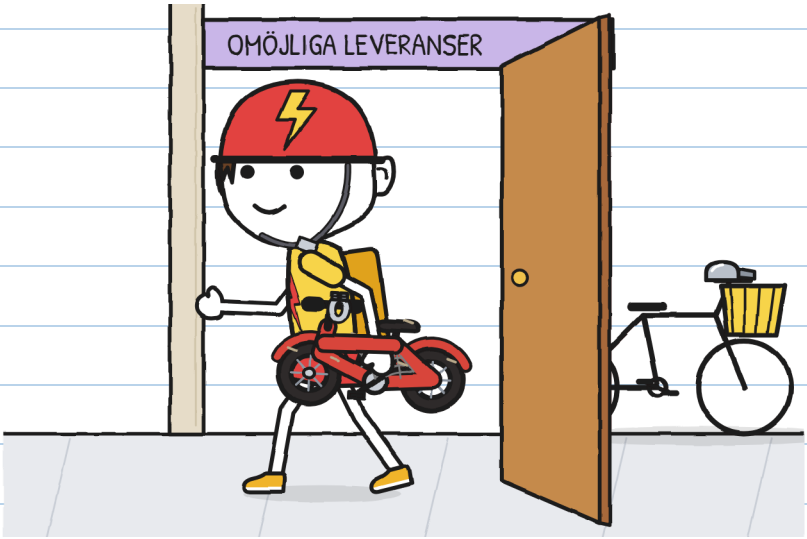

Det var inte hans. Eller jo: den han hade när han var liten.

– Sedan i söndags har jag ett pling i huvudet, sa Totte. Jag tror att jag känner igen ljudet. Jag vill se om jag minns rätt.

– Jag vill öppna paketet. Inte här. På ett ställe utan skyltfönster.

Märta tog oss till bakrummet, rummet bakom affären.

– Att öppna för att titta är inte att skriva på, sa hon. Utan underskrift kommer det tillbaka i gryningen.

– Får jag vara kvar? frågade Julia. Hon frågade.

Totte dröjde.

– Om du inte rör något.

– Varken kartongen eller ämnet.

Totte knöt upp snöret. Inuti låg tidningspapper, så gammalt att det gick sönder av sig självt. Och mellan papperet...

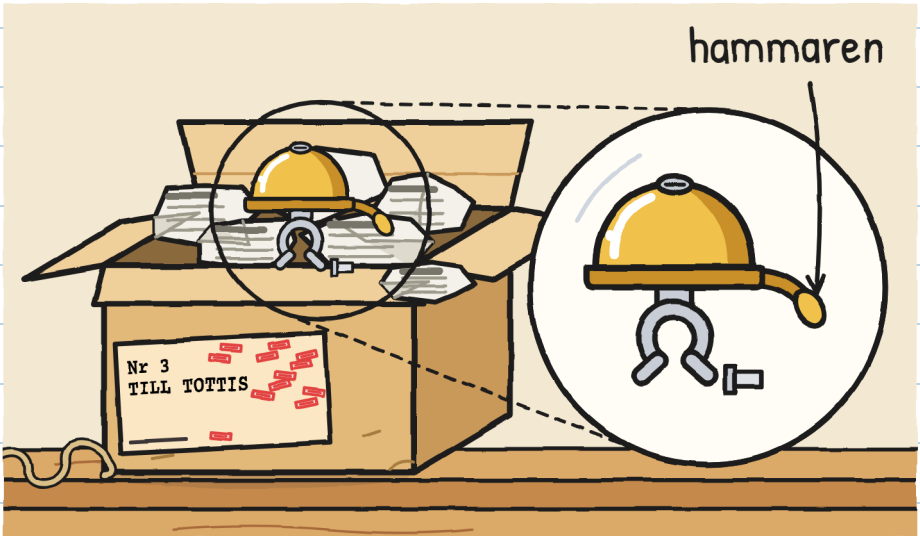

En cykelpingla. Liten, gyllene, med en liten hammare på en fjäder: det räcker att skaka den så plingar den.

Nr 1 bet. Nr 2 sprang. Nr 3 plingar bara.

Varken drake eller ben. En pingla. Det gillar jag. –J.

Under låg en lapp vikt i fyra.

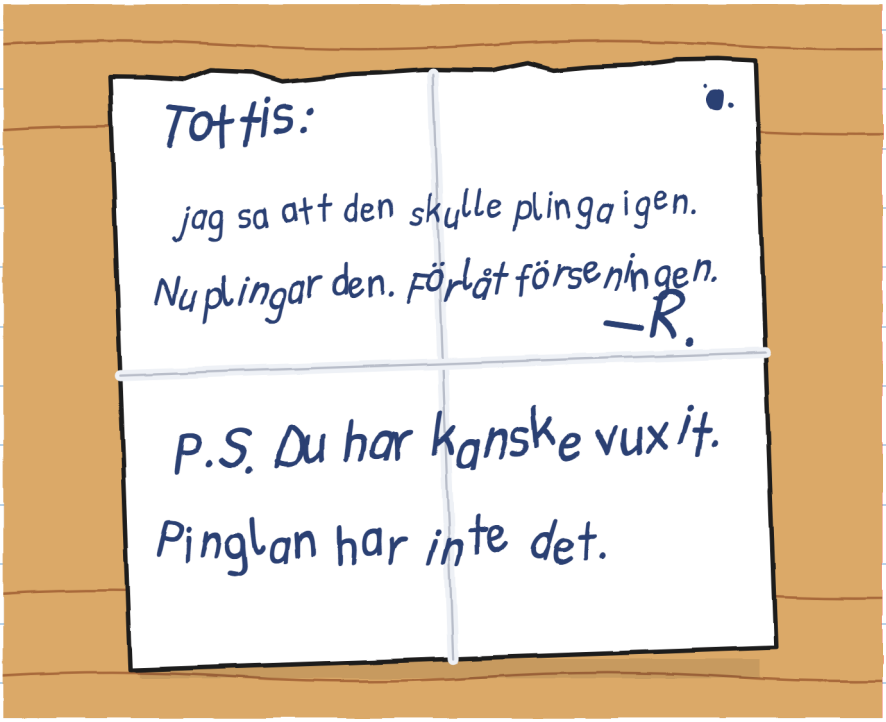

Totte läste den två gånger.
– Vilken dålig handstil, sa han. Och inget mer på ganska länge.

R. håller sitt ord, fast sent. Det sa Flora. Hon sa inte HUR sent. –J.

Då ställde Totte den lilla cykeln på bordet.

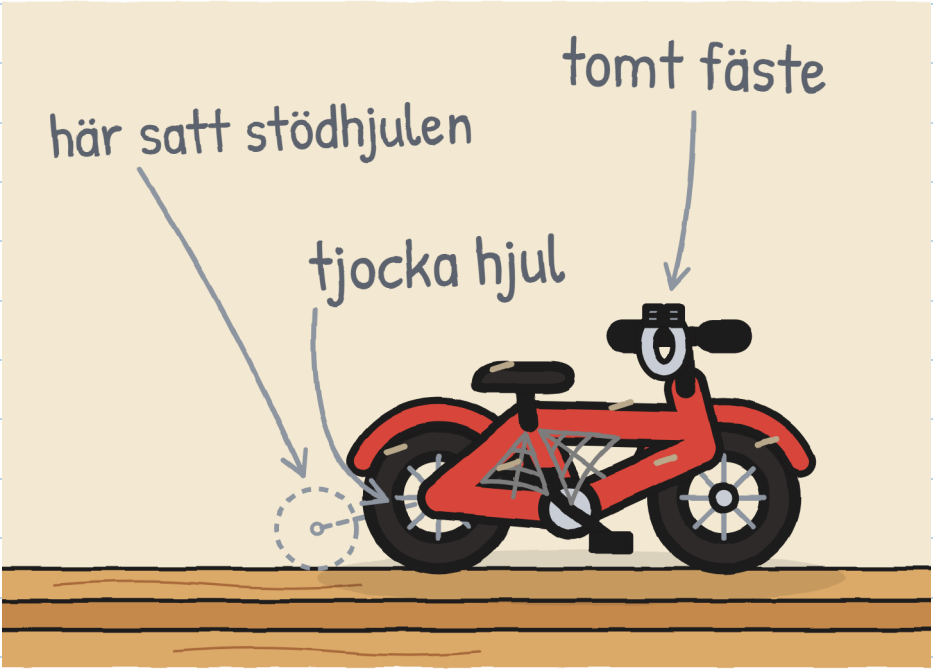

– Den var min. Den hade den här pinglan, fastsatt med fästet. En dag slutade pinglan att plinga: klack. Någon sa: ”Ge mig den, Tottis. Jag lagar den och ger tillbaka den”.

– Vem? slank det ur Julia, och hon höll för munnen.

– Jag minns inte ansiktet. Jag minns pinglan. Och att jag väntade länge.

– Hemma kallar de mig fortfarande Tottis, sa Totte. På BLIXTBUD gör de inte det. På BLIXTBUD är jag Totte: det skrev jag själv på kortet första dagen.
– Och vad är det för fel på Tottis? frågade jag.
– Ingenting. Tills Zoe säger det. På BLIXTBUD sitter öknamnen fast. Titta på Bruno.

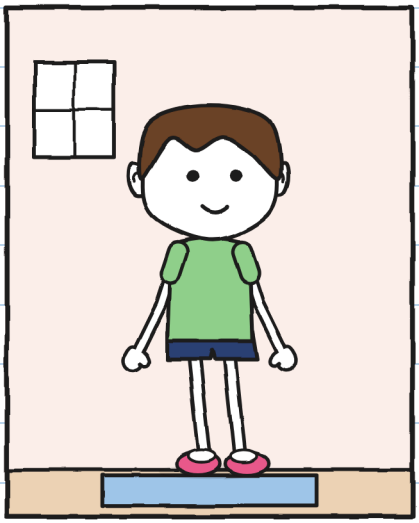

HEMMA: Tottis

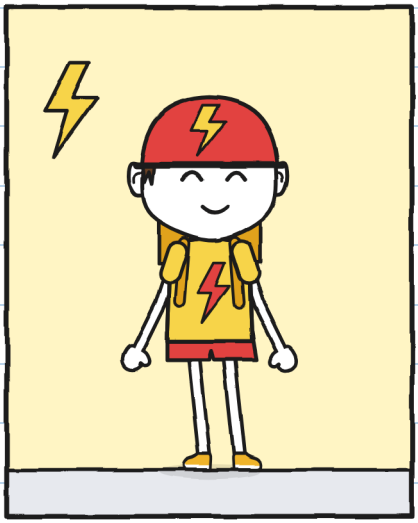

PÅ BLIXTBUD: Totte

– Bruno har kallat mig Tottis sex gånger sedan i tisdags, tillade Totte.
Julia krympte i sitt hörn.

– Får du fortfarande plats? frågade Julia. Hon kunde inte låta bli.
Märta ställde ner cykeln på golvet. Totte satte sig.

Han fick plats. Ungefär.
Märta skrattade nästan. Totte skrattade också, första gången sedan lördags.

Rödometer: 0. Jag skriver upp det, för det räknas också. –J.

– På din cykel nu finns redan en cykelklocka, sa jag. Den från BLIXTBUD. Du behöver inte sätta dit pinglan. Du kan spara den. Eller låta den komma tillbaka.
– Det vet jag, sa Totte. Men han tittade på mig. Det verkade som om han hörde det för första gången.

Julia var tyst i elva minuter och lyssnade, med tuschpennan undanstoppad.

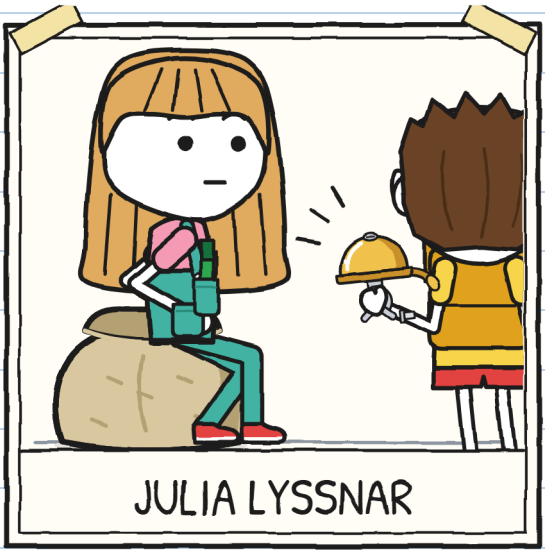

11 min

Elva minuter. Min tunga somnade. –J.

– Jag vill prova den själv, sa Totte.
Märta, Julia och jag gick ut. Totte stängde dörren till bakrummet.

Julia gick till andra sidan affären för att inte höra. Jag ritade, för att inte höra: Tottes sittplats har nu baldakin, ett tak av tyg. Det hördes ändå.

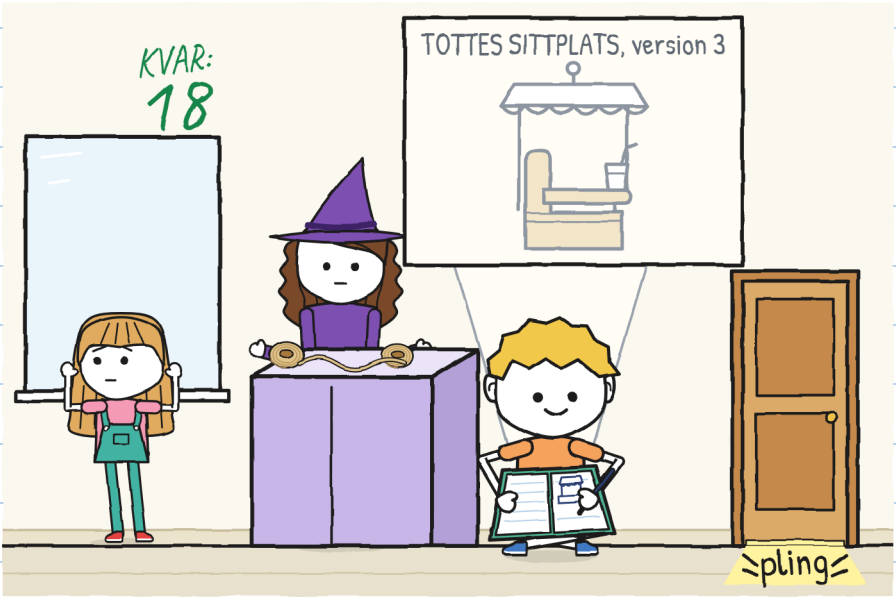

Pling.
Det var samma pling som i lördags. Sedan ett till. Och sedan inget, på mycket lång stund.

När Totte kom ut hade han pinglan i ena handen och kartongen under armen.
– Jag tar den med mig till i morgon. Utan att skriva på.
– Då kommer den tillbaka i gryningen, sa Märta.
– Låt den komma. Jag vill veta hur det är att ha den en natt.
– Och om Totte lägger pinglan utanför kartongen? frågade jag.
– Det har jag aldrig provat, sa Märta. Och jag tänker inte prova det klockan sju på morgonen.
Totte lade ner pinglan och lappen inuti kartongen.

Det är fjorton timmar till i morgon. Jag tänker räkna dem. –J.

På fredagen plingade min gata igen: pling, pling, pling.
Återkomst nr 14.
Det som hände natten före såg jag inte. Totte berättade det för mig:

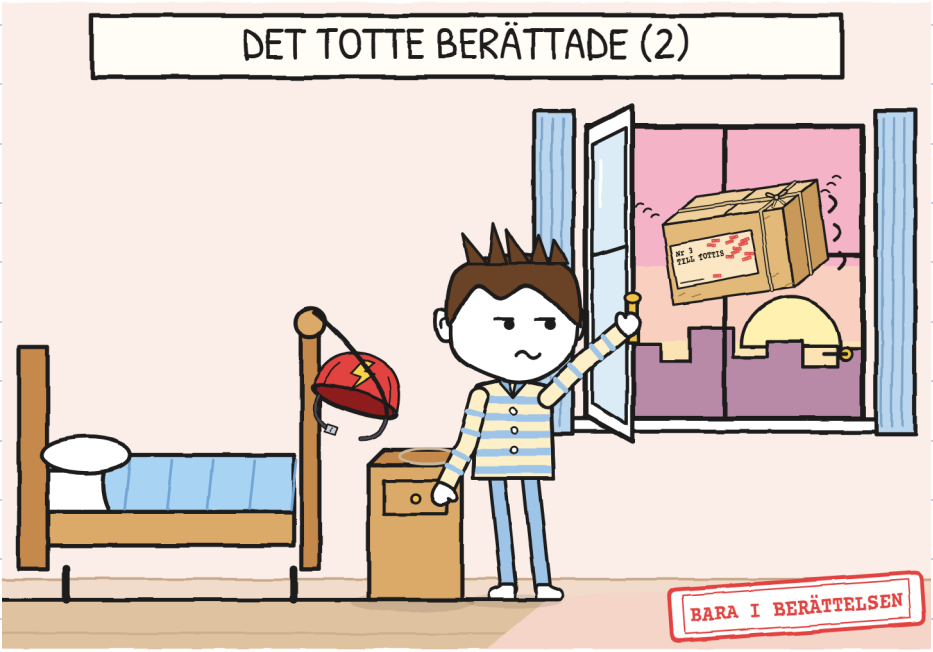

– Den här gången sov nr 3 inte på dörrmattan. Det sov på mitt nattduksbord. I gryningen började det slå mot rutan, och jag öppnade fönstret för det.

Han öppnade fönstret åt ett paket. Så artigt. –J.

Jag ritade Tottes båda cyklar bredvid varandra. Jag lade till pinglan på hans nuvarande cykel. Det ser mycket bra ut.
Julia klistrade en liten papperslapp över den ritade pinglan.

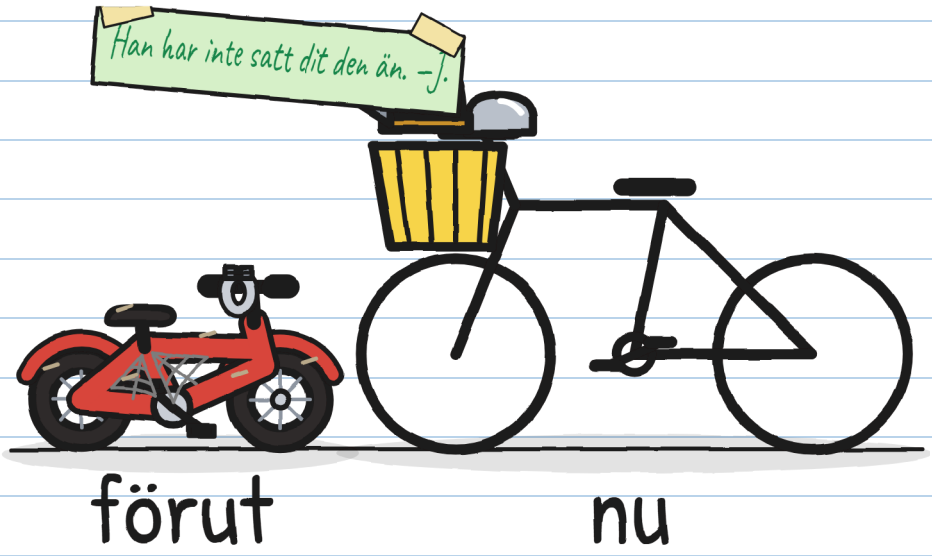

Hon hade rätt. Det retar mig lite.

KAPITEL 5

I enrum

På fredagseftermiddagen stod nr 3 på sitt hyllplan, med fjorton stämplar. Totte satt på sin låda och tittade på det på avstånd.

Julia hade hållit på att förbereda något i två dagar. Jag fruktade ännu ett bråk.
Det var ett ark med två alternativ.

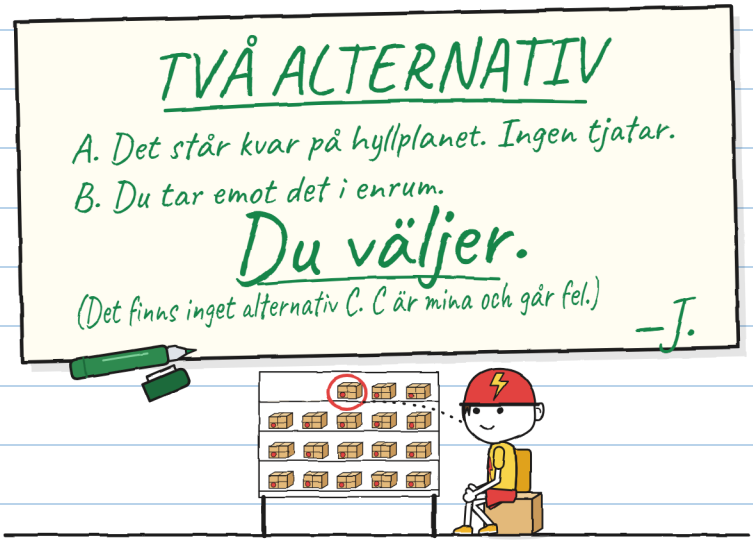

Totte läste arket. Sedan tittade han på Märta.

– Om jag skriver på, vem får veta det?

– Jag. Och min registerbok, den där leveranserna skrivs in. Den lämnar aldrig den här skuffen.

– Och BLIXTBUD?

– Jag berättar inte för BLIXTBUD. Ett register är ingen skylt.

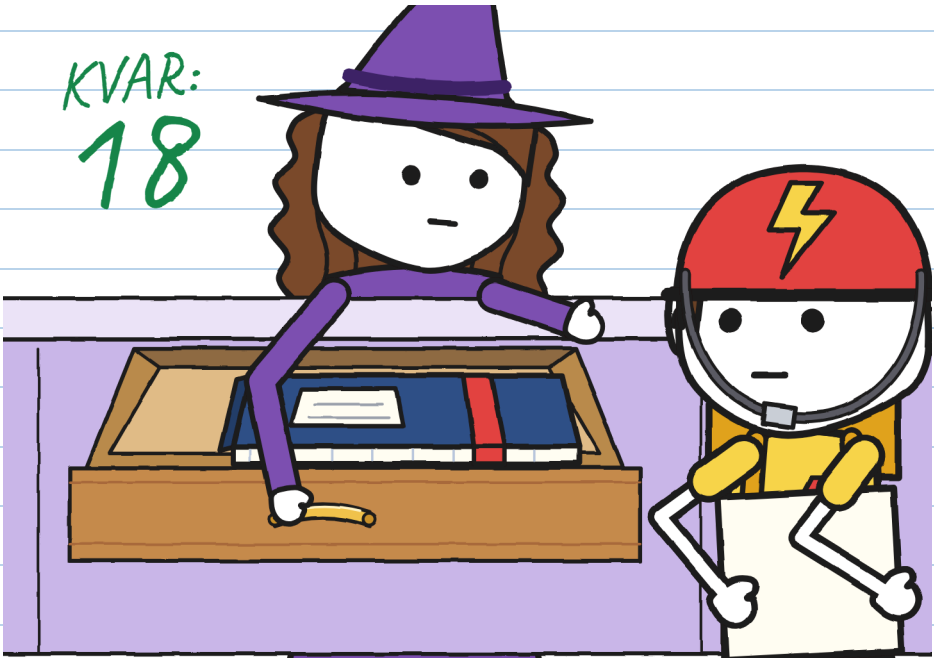

Skylten har siffror. Namnen stannar i skuffen. –J.

Totte reste sig från sin låda.

– B.

Julia hoppade inte. Jag såg henne inte hoppa.

– I bakrummet, fortsatte Totte. Och jag vill att ni är med. Ni två.

– Jag också? frågade Julia.

– Du vill mer än någon annan att jag skriver på. Jag vill hellre ha dig där jag ser dig.

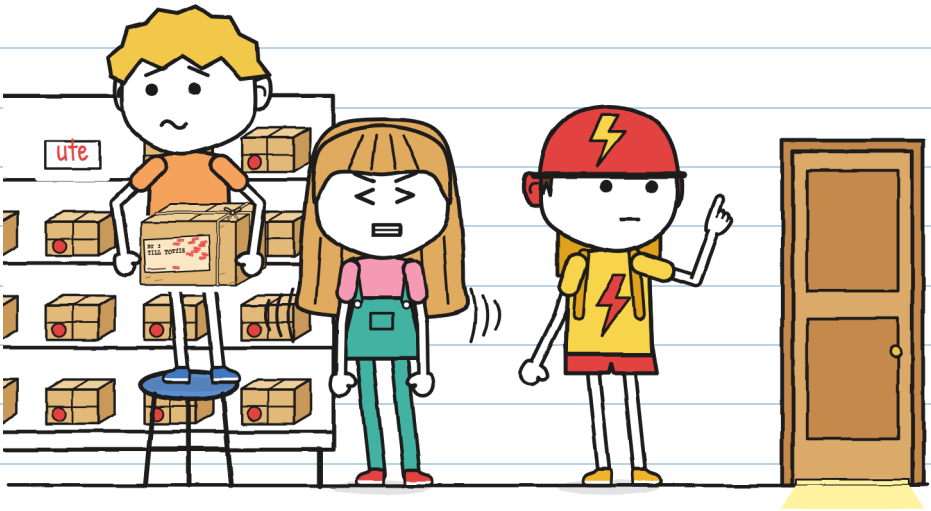

I bakrummet tog Totte fram pinglan och lappen igen.
Han tittade på dem långsamt och mycket noga.
– Innan jag skriver på tittar jag på vad jag skriver på,
sa han utan att titta på någon.
Julia blev lika rosa som sin tröja.

Julia gav Totte sin gröna tuschpenna. Hon satte sig på en säck i hörnet.

– Vad gör du? frågade jag.

– Jag sitter på mina händer. För att inte hjälpa till.

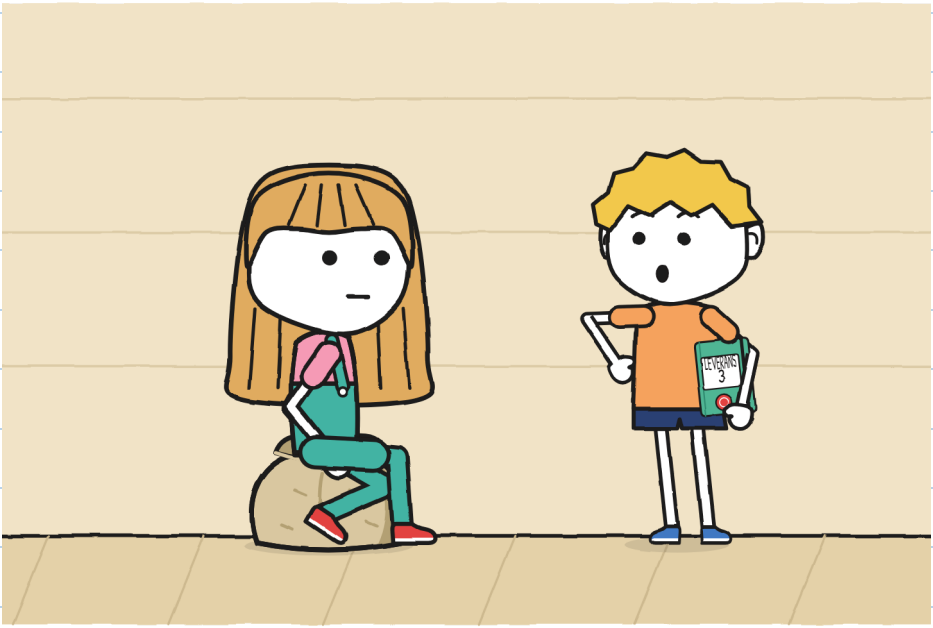

Jag stängde anteckningsboken och stoppade den under armen.

Sedan skrev han upp allt. –J.

Totte tog av locket på tuschpennan och skrev på.

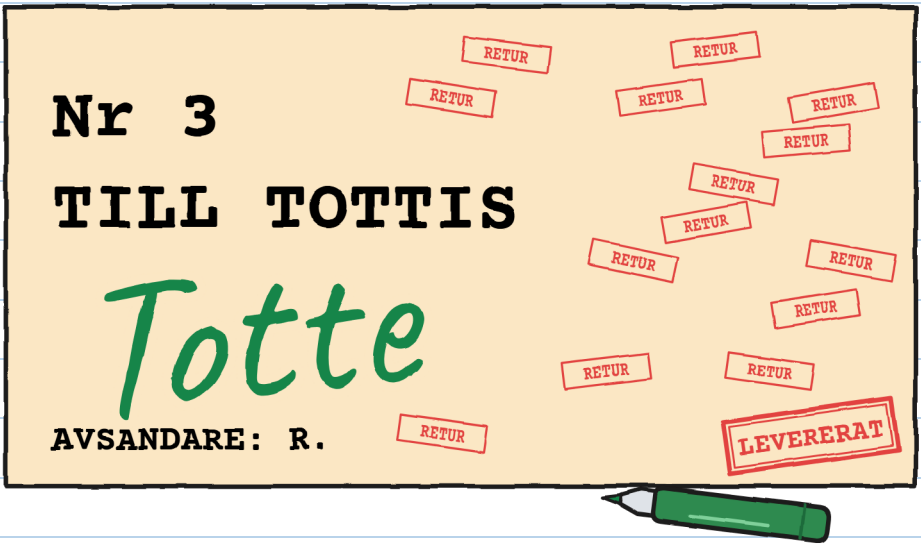

På etiketten stod det "Tottis". På underskriften "Totte".

– Gäller det så här? frågade han Märta. Det är inte samma namn.

– Det är mottagaren som skriver på, sa Märta. Och mottagaren är du.

Märta skrev in leveransen i sin registerbok. Julia hade redan den blå pallen i handen. Hon ställde ner den på golvet.

– Får jag ändra skylten? frågade hon. Hon frågade Totte, inte Märta.

Totte tittade på skylten.

– Det står bara en siffra.

– Bara.

– Okej.

Jag frågade först. Det ska noteras. –J.

Totte gick ut på trottoaren. Han lutade cykeln mot väggen. Han tog en skruvmejsel ur ryggsäcken.

– Ska du sätta dit pinglan? frågade jag.

– Ja.

– Och cykelklockan från BLIXTBUD?

– Den där hör till BLIXTBUD. Den här är min.

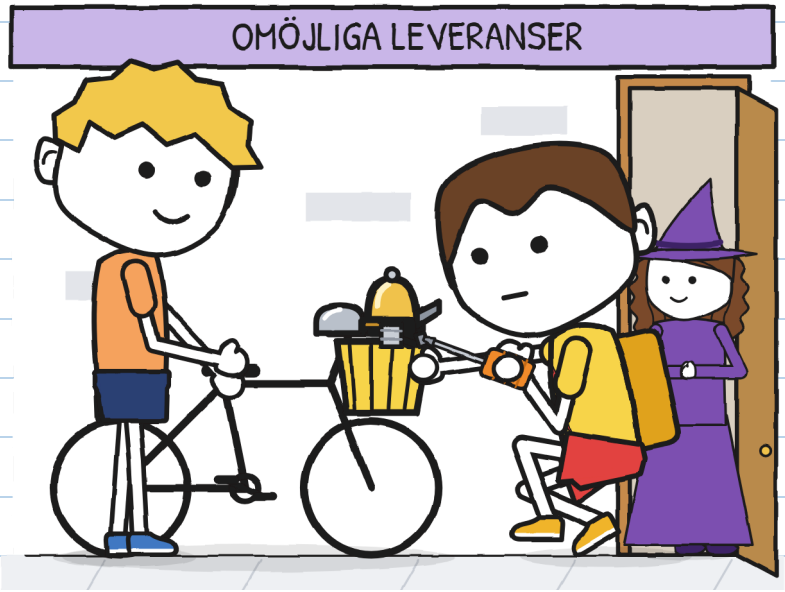

Totte satte dit pinglan. Jag höll bara i cykeln. Och det var för att han bad mig. Totte knackade på hammaren med ett finger.

Pling.

Tio över fem kom BLIXTBUD. Bruno bromsade.

– Vad är det som plingar?

– En pingla.

– Var kommer den ifrån?

– Den var min.

– Från när du var Tottis?

Jag tittade på Totte. Inget rött. Inte ens öronen.

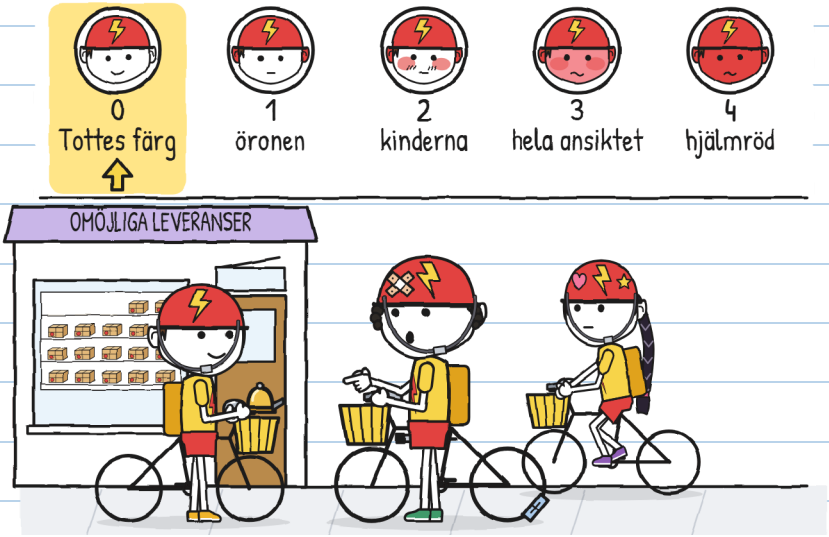

– Från när de kallade mig så. Nu heter jag Totte. Och du, vad heter du?

– Pun... avbröt Bruno sig. Bruno.

– Precis. Bruno.

Bruno lyfte på huvudet. På BLIXTBUD hade det gått två år sedan någon sist kallade honom Bruno.

Zoe öppnade munnen.

Totte slog till hammaren. En gång.

Pling.

Zoe stängde munnen. Hon tänkte efter.

– Det låter bra, sa hon. Vi är sena, Totte.

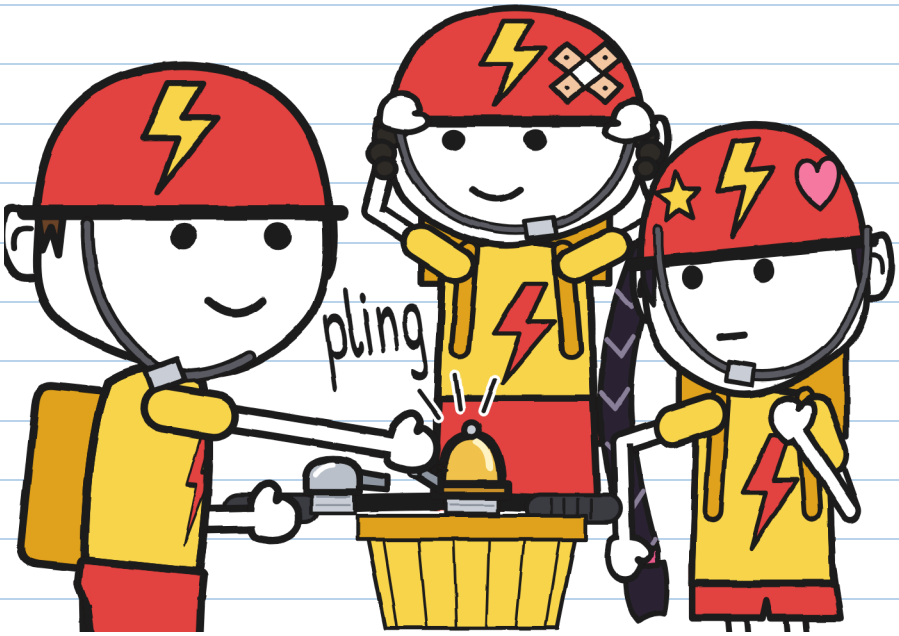

Hon sa "Totte". Utan att lägga till något. –J.

Den natten lät jag rullgardinen vara uppdragen igen.

– Vaktar du igen? frågade mamma.

– I natt vaktar jag att ingenting händer.

– Det kan jag riktigt bra. Sov nu.

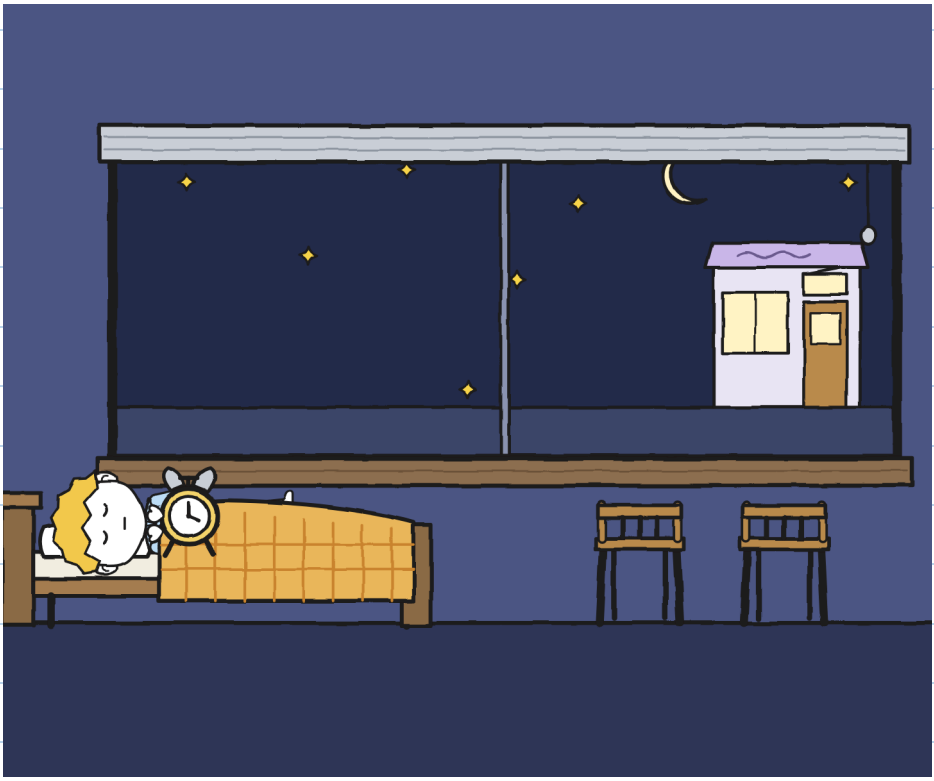

Jag somnade med tuschpennan utan lock. Min kudde är grön. –J.

Det grydde.

Ingenting lät.

Inte ett pling, inte ett fönster, inte hunden på nr 4.

Det är den vackraste tystnaden jag har hört på min gata.

KAPITEL 6

Tills vidare

På lördagen klockan tio ritade jag hyllan: sjutton paket och tre tomma platser.

Märta klistrade in etiketten i sin registerbok, med de andra två.

Ett ägg, några frön och en pingla. Alla tre kom fram sent. Alla tre kom fram.

Den tredje skrev Totte på. Den här gången räckte jag honom bara tuschpennan. –J.

Totte satte sig på sin låda och vred sig. Den här gången tittade han inte på hyllan.

– Sittplatsen är fortfarande ”tills vidare”, sa Märta.

– Tills vidare duger det, sa Totte.

KVAR:
17

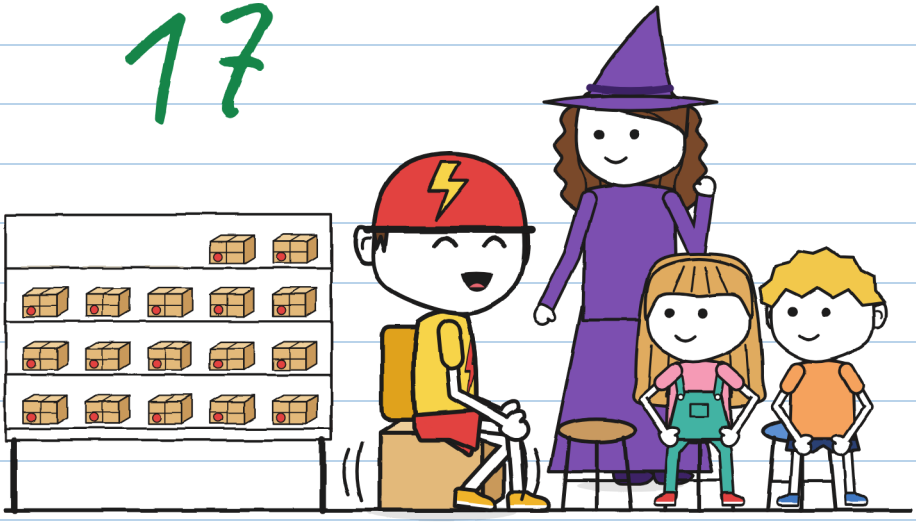

”Tills vidare” kan vara i åratal. Fråga nr 3. –J.

Jag visade Totte mitt projekt för hans sittplats. Det tog hela veckan.

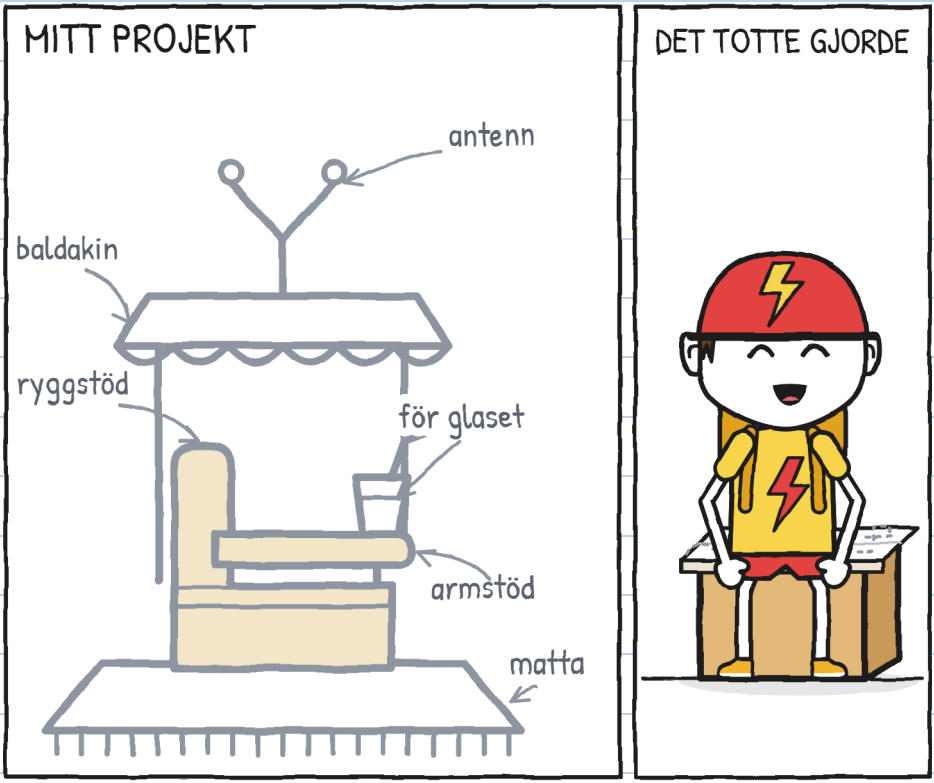

– Får jag den? sa han.

Han vek ritningen i fyra. Han lade den på lådan och satte sig.

Utanför satt pinglan snett på styret.

– Jag håller den medan du drar åt, sa jag.

– Jag klarar det.

Det klarade han. Jag tittade på den där skruven. Den verkade ha hundra varv.

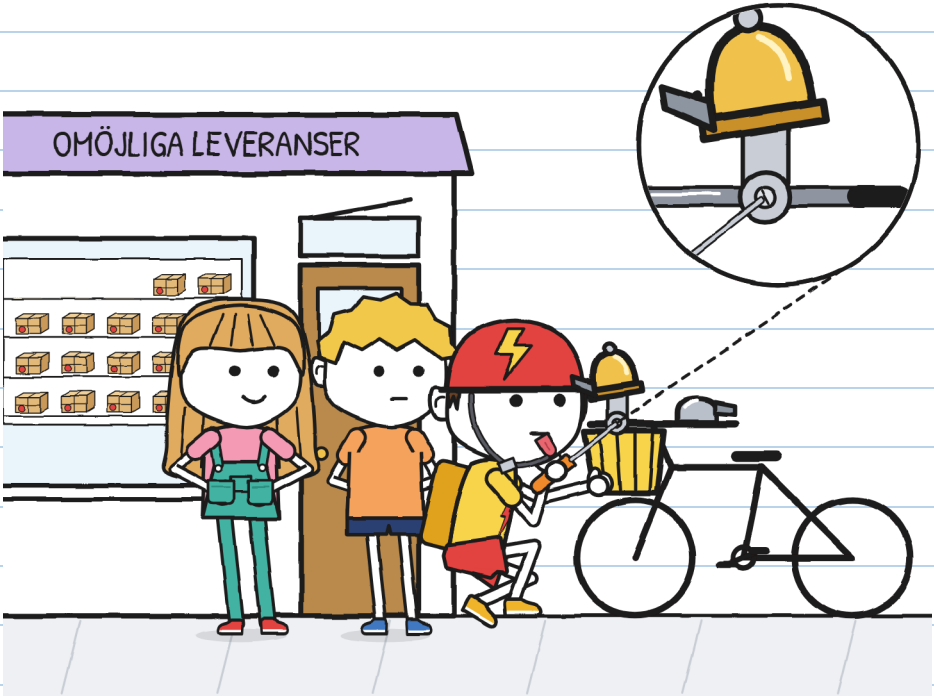

Julia tog fram autografarket. Fönstret var täckt med en lagningslapp av papper och massor av tejp.

– Det är det från fällan, sa hon till Märta utan att vänta på hennes fråga. Jag har lagat det.
Sedan lade hon arket framför Totte.
– Vill du signera en autograf åt mig? På riktigt. Utan något under.
Totte tittade under arket. Han tittade under disken. Han vände på grodan.
– Okej.

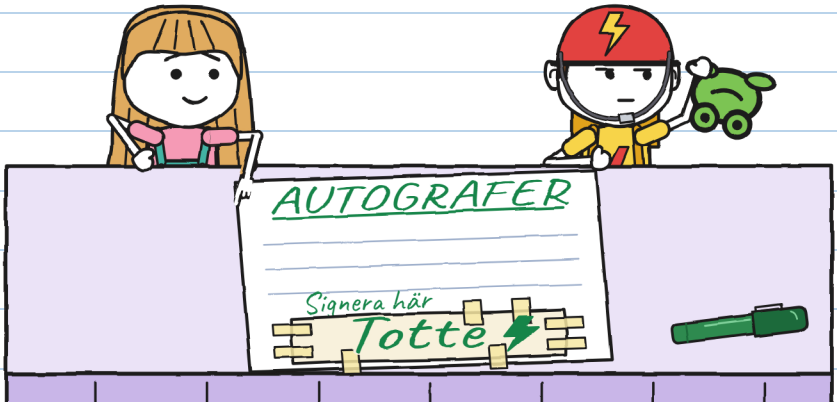

Det har jag förtjänat. –J.

Vid lunch åkte Totte ut på en leverans. En man med basker gick sakta över gatan, med sin käpp.
Totte bromsade. Han väntade. Han ringde på pinglan en enda gång. Som om han sa: ”Jag är här”.
Pling.

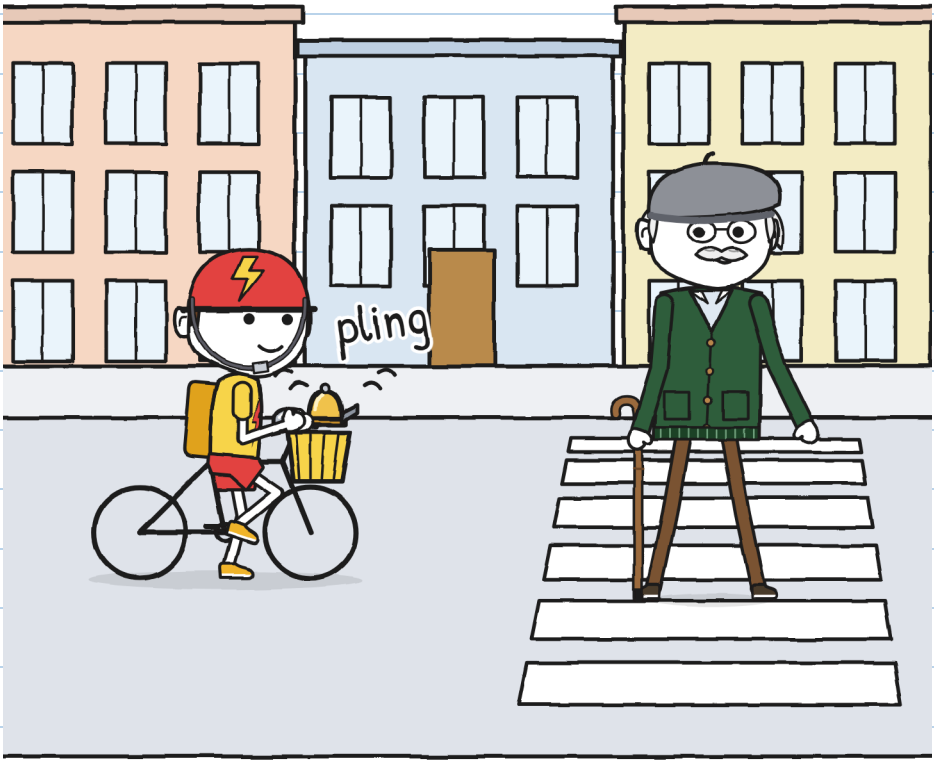

Mannen lyfte käppen till hälsning och gick vidare i sin egen takt.

– Det är Don Antonio, sa Märta. Tottis nummer två på min lista.

– Är den där pinglan ny? frågade mannen, nu på vår trottoar.

– Den är gammal, sa Totte. Den var min. Från när de kallade mig Tottis.

– Det är sextio år sedan någon kallade mig Tottis. Om du vill byter vi: du blir Don Antonio, jag blir Tottis.

Totte tänkte efter.

– Tills vidare, nej.

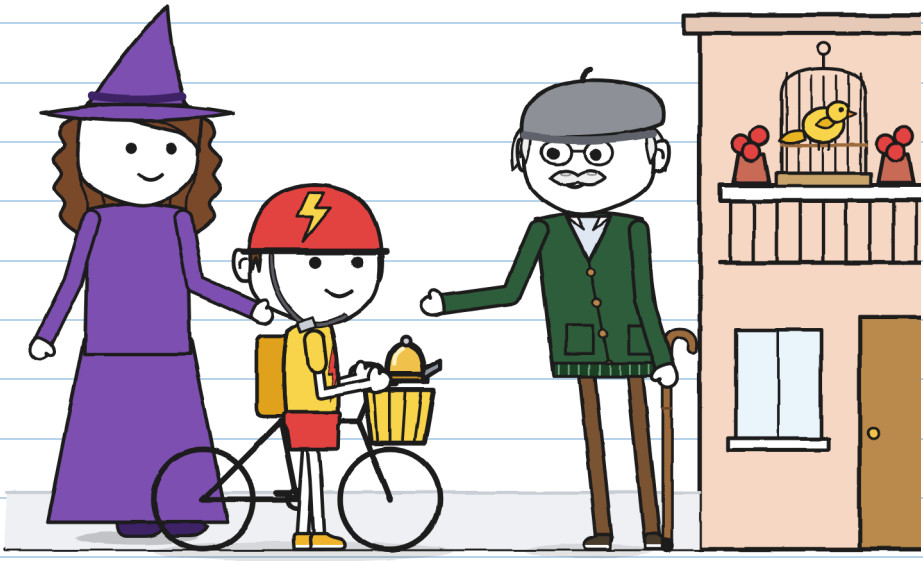

Jag tog fram registerkortet om R. Det fanns redan sex ledtrådar på det. Jag lade till två. Totte bad om kulpennan och skrev under, med sin egen handstil.

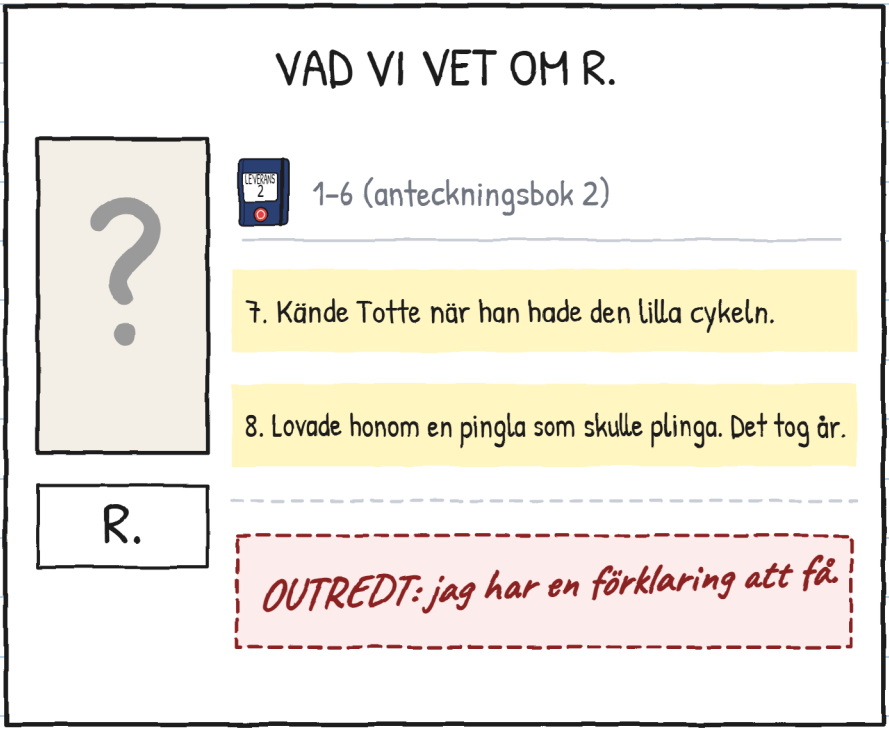

– Och ska du inte tacka? frågade Julia.

– Både tack och klagomål. Båda. När jag vet vem R. är.

Klockan ett kom Vera in, med Smula i famnen och en liten kvist i håret.

– Jag kommer för att be om hjälp. Smula kan redan lyfta. Nu behöver hon en säker plats att landa på.

– Hon gjorde en paus. – I går valde hon min soppa.

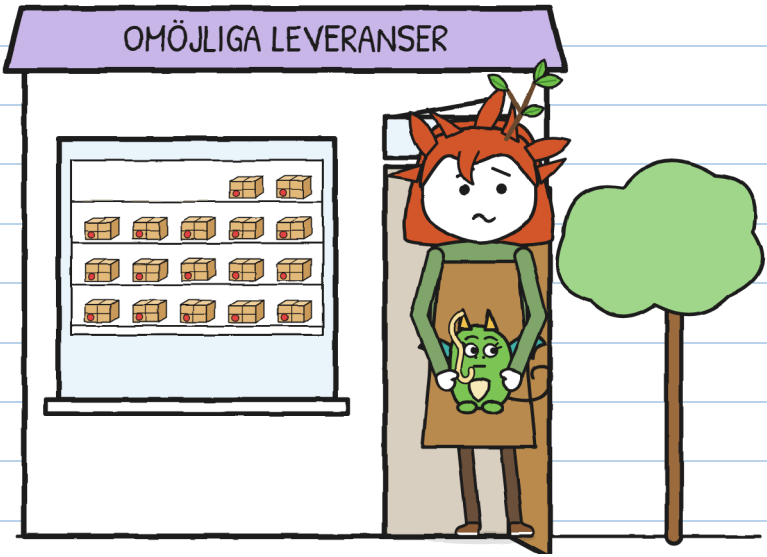

Smula tittade på mig och gjorde mitt ”det var inte jag”-ansikte.

Ditt, exakt. Med nudel. –J.

– Behöver du någon snabb? frågade Totte från sin låda.

– Jag behöver någon som kan vänta, sa Vera.

– Det kan jag också. Sedan den här veckan.

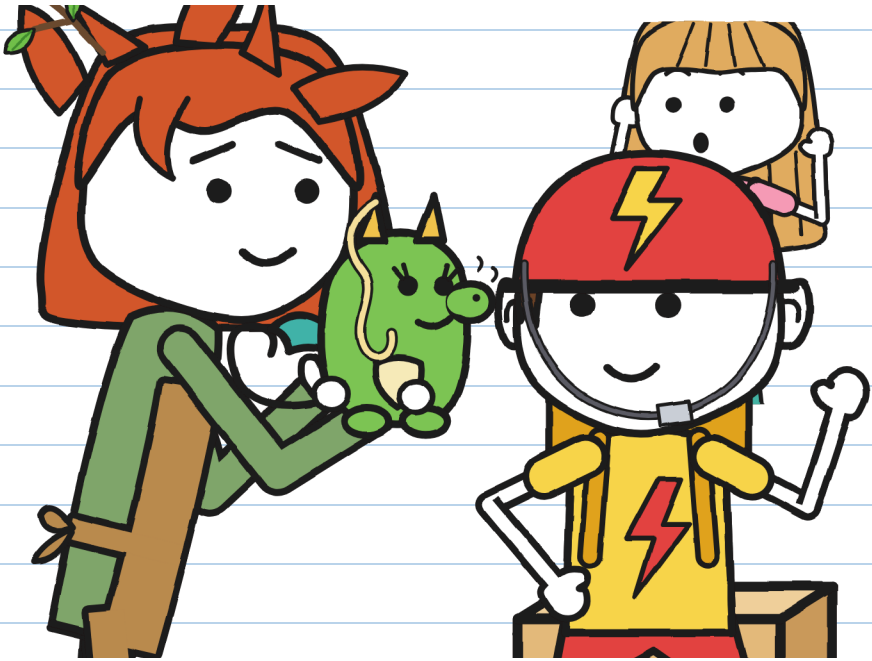

Jag kan också vänta. Nu då? –J.

LEVERANS NR 3. Så lång tid tog det för var och en:

	BLIXTBUD: tio minuter.
	R.: år.
	Totte: sex dagar.
	Julia, som lyssnar: elva minuter (rekord).

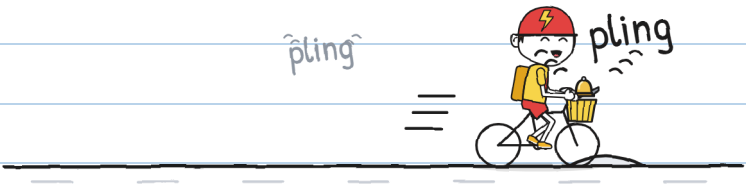

Totte åkte ut för att leverera. Det ljöd på gatan: pling.
Och ett till.
Den här gången var det han som ringde på pinglan.

Jag plingar fortfarande av mig själv. Jag jobbar på det. –J.

OMÖJLIGA LEVERANSER · 4

(snart)

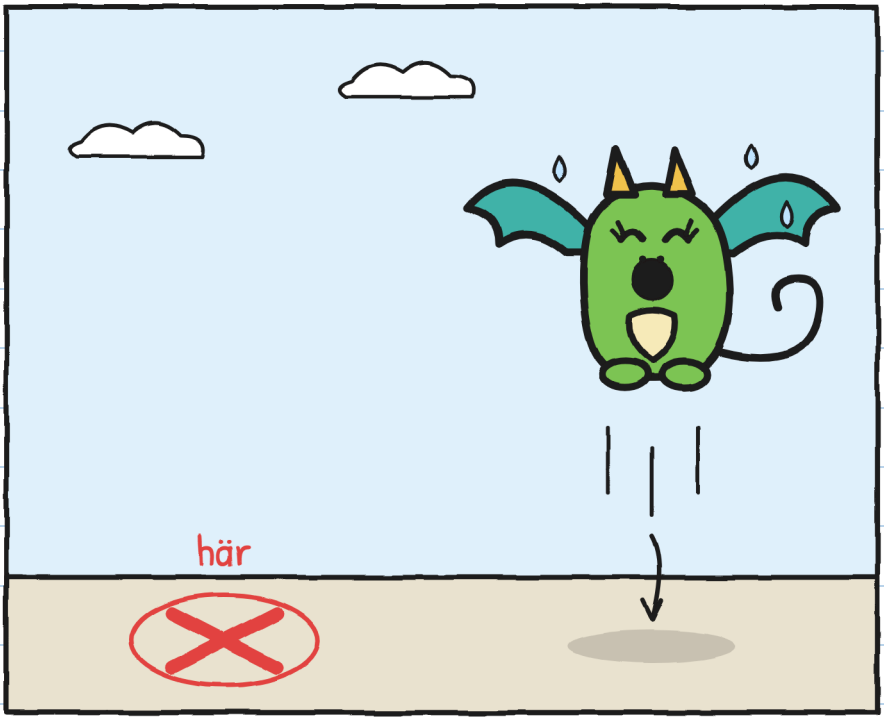

Var landar en drakunge som härmar dig? –J.

KVARTERET (version 3)

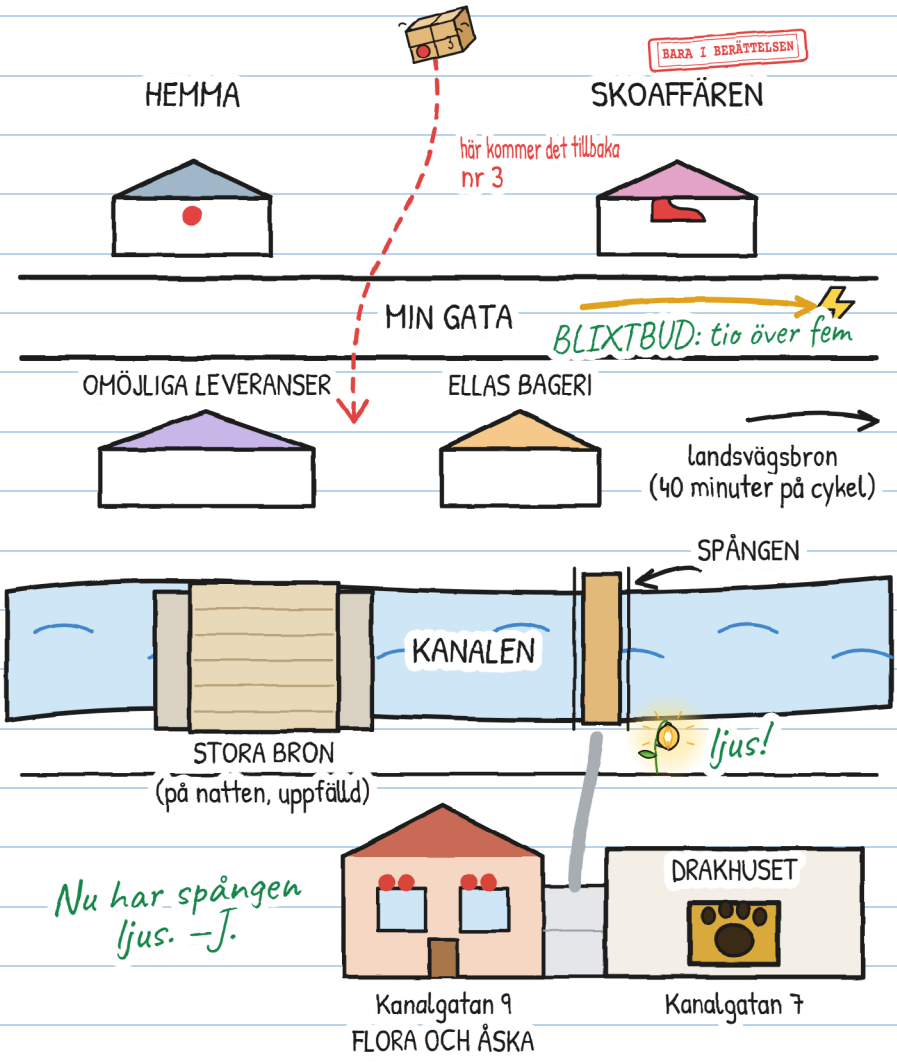

OCH DU, VAD HETER DU?

Totte kallades Tottis. Nu väljer han själv vad han heter.
Och du?

Jag gillar att bli kallad...

Jag kan också kallas...

Jag vill helst inte bli kallad...

Jag heter Julia. "J." bara när jag signerar. –J.

EN HISTORIA, SEX STORLEKAR

Det finns sex storlekar, för 3 till 16 år, och fler än 20 språk. XXS, XS, S, M och L har samma sidor och samma bilder. XL är en roman. Bara sättet att berätta är olika.

STORLEK XXS · PRE-A1
MÄRTA OCH TOTTE SKRATTAR. SER DU DEN RÖDA CYKELN?

STORLEK XS · A1
Märta log nästan. Totte skrattade också.

STORLEK S · A2
Märta skrattade nästan. Totte skrattade också. Han hade inte skrattat sedan lördags.

STORLEK M · B1
Märta skrattade nästan. Totte skrattade också, första gången sedan lördags.

STORLEK L · B2
Märta gav ifrån sig ett ljud som hos någon annan hade varit ett skratt. Totte skrattade också. Han hade inte skrattat sedan lördags.

STORLEK XL · B2-C1
Illustrerad roman · 13+

Nivåerna enligt GERS är ungefärliga.

Var och en i sin storlek. Samma pling. –J.

FÖR FAMILJER OCH LÄRARE

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

RIKTIG CYKEL: SÅ GÖR DU

1. Alltid hjälm, och ordentligt fastspänd. Också när du bara ska "hit bredvid".
2. Se till att andra ser dig och hör dig: lampor, ljusa kläder och cykelklocka. Cykelklockan varnar, men den bestämmer inte.
3. Båda händerna på styret. Om något distraherar dig, stanna på ett säkert ställe.
4. Trottoaren är till för dem som går: där leder du cykeln. Stanna och titta innan du går över.

Stämpeln BARA I BERÄTTELSEN visar det som händer i berättelsen men inte på gatan.

INNAN DU ÅKER, KONTROLLERA CYKELN

